



Vrchní soud v Olomouci
Masarykova třída 609/1
771 11 Olomouc

V Praze dne 21. dubna 2020

Ke sp. zn. 13 VSOL 133/2020, 32 ICM 3260/2016

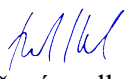
**URGENTNÍ! PROSÍME O BEZODKLADNÉ
PŘEDÁNÍ PŘÍSLUŠNÉMU SENÁTU!**

Žalobce a) **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, IČO: 693 26 681, insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, IČO: 268 63 154

Zastoupen JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, ev. č. ČAK 9714, se sídlem DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno

Žalobce b) **Správa pohledávek OKD, a.s.**, společnost se sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, IČO: 268 63 154, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Ostravě, oddíl B, vložka 2900

Žalovaná č. 1 **Citibank N.A., London Branch**, se sídlem Citigroup Centre, Canada Square, Canary Wharf, Londýn, E14 5LB, Spojené království, reg. č. BR001018

Zastoupená JUDr. Petrem Přecechtělem, advokátem, ev. č. ČAK: 11109, BBH, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1; další zmocnění: Mgr. Robert Klenka, advokát 

Žalovaná č. 2 **New World Resources N.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod č. 34239108, registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952, se sídlem 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie

Zastoupená JUDr. Luděk Chvostou, advokátem, ev. č. ČAK: 02911, White & Case (Europe) LLP, organizační složka, Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

Žalovaná č. 3 **NWR Holdings B.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod č. 61294179, se sídlem Herengracht 448, 1017 CA Amsterdam, Nizozemské království

Zastoupená Mgr. Davidem Ilczyszynem, advokátem, ev. č. ČAK: 04910, White & Case (Europe) LLP, organizační složka, Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

**VYJÁDŘENÍ ŽALOVANÉ Č. 1 K ODVOLÁNÍM ŽALOBCE A), ŽALOBCE B)
A KRAJSKÉHO STÁTNÍHO ZASTUPITELSTVÍ PROTI ROZSUDKU KRAJSKÉHO
SOUDU V OSTRAVĚ ZE DNE 23. 10. 2019, Č. J. 32 ICM 3260/2016-1280**

Elektronicky prostřednictvím datové schránky

Bez příloh

BBH, advokátní kancelář, s. r. o.

Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1, Česká republika, Tel.: +420-234 091 355, Fax: +420-234 091 366, E-mail: legal@bbh.cz, www.bbh.cz
IČ: 26143119, DIČ: CZ26143119, zapsaná u Městského soudu v Praze oddíl C, vl. 218820

1. ÚVOD

- [1] Žalobou ze dne 9. 9. 2016 (dále jen „**Určovací žaloba**“) se Žalovaná č. 1 domáhala určení pravosti a výše následujících pohledávek popřených Žalobcem a) a Žalobcem b) (společně dále též jako „**Žalobci**“):
- (a) pohledávky ve výši 9.530.033.808,71 Kč (dále jen „**Pohledávka 1**“) vzniklé z titulu ručení Žalobce b) za závazky vzniklé ze smlouvy nazvané „*Indenture EUR 300,000,000 Senior Secured PIK Toggle Notes due 2020*“ uzavřené dne 7. 10. 2014 (dále jen „**SSN**“) a přihlášené Žalovanou č. 1 přihláškou č. P33-1 do insolvenčního řízení Žalobce b);
 - (b) pohledávky ve výši 621.273.214,79 Kč (dále jen „**Pohledávka 2**“) vzniklé z titulu ručení Žalobce b) za závazky vzniklé ze smluv nazvaných „*Super Senior Term Facility Agreement EUR 35,000,000*“ ze dne 9. 9. 2014 (dále jen „**SSCF**“) a „*Intercreditor Agreement*“ ze dne 7. 10. 2014 (dále jen „**ICA**“) a přihlášené Žalovanou č. 1 přihláškou č. P100-1 do insolvenčního řízení Žalobce b);
- (SSN, SSCF a ICA společně dále jen jako „**Smlouvy**“, Pohledávka 1 a Pohledávka 2 společně dále jen jako „**Pohledávky**“).
- [2] Dne 28. 2. 2017 podal Žalobce a) žalobu, kterou se domáhal vyslovení neúčinnosti Smluv (dále jen „**Odpůrčí žaloba**“). Usnesením soudu prvního stupně ze dne 8. 3. 2017, č.j. 32 ICm 3260/2016-78, byla řízení o Určovací žalobě a Odpůrčí žalobě spojena ke společnému řízení.
- [3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 23. 10. 2019, č. j. 32 ICm 3260/2016-1280 (dále jen „**Napadený rozsudek**“), rozhodl o Určovací žalobě a Odpůrčí žalobě následovně:
- (a) ve výrocích I. – III. zamítl návrhy Žalobce a) na určení neúčinnosti Smluv;
 - (b) ve výrocích IV. a V. určil, že Pohledávky jsou po právu co do pravosti a výše;
 - (c) ve výrocích VI. – XI. rozhodl o nákladech řízení.
- [4] Proti Napadenému rozsudku podali odvolání Žalobce a) dne 3. 2. 2020 (C19-146), Žalobce b) dne 10. 2. 2020 (C19-147) a Krajské státní zastupitelství (dále jen „**KSZ**“) dne 31. 1. 2020 (C19-144). Žalovaná č. 1 na tato odvolání souhrnně reaguje v následujícím

vyjádření:

2. NAPADENÝ ROZSUDEK JE VĚCNĚ SPRÁVNÝ – EXEKUTIVNÍ SHRNUÍ

- [5] Žalovaná č. 1 je přesvědčena, že Napadený rozsudek je věcně správný a nelze postupovat jinak než jej v celém rozsahu potvrdit podle § 219 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**OSŘ**“). Soud prvního stupně přihlédl ke všem relevantním skutečnostem pro daný případ, provedl veškeré potřebné důkazy a na jejich základě dospěl ke správným skutkovým zjištěním. Věc rovněž správně posoudil po právní stránce, když mimo jiné velmi pečlivě zjistil obsah cizího práva, kterými se Smlouvy řídí (právo anglické a newyorské). Napadený rozsudek je v souladu s § 157 OSŘ rovněž velmi přesvědčivě a srozumitelně odůvodněn.

- [6] Odvolatelé vznesli v rámci svých odvolání totožné argumenty a námitky, které uplatňovali v řízení před soudem prvního stupně a s nimiž se vyčerpávajícím způsobem vypořádal soud v Napadeném rozsudku, případně nadepsaný soud v rámci svého rozhodování o námitkách podjatosti, jakož v některých otázkách též Ústavní soud (zejména vyloučení Mgr. Kuhna).
- [7] Použitá argumentace, jakož i procesní přístup Žalobců po celou dobu tohoto řízení dokládají, že k popření Pohledávek Žalované č. 1 došlo zcela účelově s cílem vyloučit ji z možnosti jakkoliv relevantně ovlivnit průběh a výsledek insolvenčního řízení Žalobce b), které tak skončilo naprosto tristním uspokojením pohledávek přihlášených věřitelů ve výši **0,35 %**, když byl několikamiliardový majetek Žalobce b) odkoupen státním podnikem za necelých **80 milionů Kč**, aby nástupnická společnost hned v následujících dvou letech vytvořila zisk ve výši **5,5 miliard Kč** (z nichž ovšem věřitelé už samozřejmě neobdrželi ani korunu). Je zjevné, že tuto nespravedlnost lze v tomto incidenčním sporu zhojit pouze minimálně.
- [8] Absolutní nesmyslnost, účelovost a nesprávnost právní argumentace Žalobců, kterou soudu prvního stupně předkládali zásadně v předvečer ústních jednání, lze demonstrovat již tím, že:
- (a) Žalobci tvrdí, že Smlouvy nikdy nebyly uzavřeny a neexistují, přestože **sám Žalobce b) potvrdil, že disponuje originály těchto Smluv¹, uváděl je ve svých výročních zprávách a měsíčně po dobu několika let na jejich základě fakturoval odměnu za ručení**, což bylo v řízení prokázáno;
 - (b) Žalobci tvrdí, že Pohledávky neexistují a nejsou po právu, přestože **Žalobce b) o Pohledávkách účtoval a odůvodnil jimi svůj úpadek a podání insolvenčního návrhu**;
 - (c) Žalobci tvrdí, že uzavření Smluv bylo pro Žalobce b) nevýhodné a zkrátilo jeho věřitele, přestože **jediným výsledkem Smluv pro Žalobce b) bylo to, že se jeho dluhy snížily o 165 milionů EUR (tj. v přepočtu podle aktuálního kurzu 4,5 miliardy Kč)**; tvrzení Žalobce b), že tento fakt nepovažuje za „určující“ pro posouzení věci, je naprosto nevídané;
 - (d) **Žalobci popírají základní principy fungování soukromého práva (včetně českého) a tržní ekonomiky**, když tvrdí, že nedostatky v čistě interních rozhodovacích procesech Žalobce b) (k nimž nadto nedošlo) způsobily neplatnost a nevymahatelnost Smluv uzavřených s třetími osobami jednajícími v dobré víře;
 - (e) Žalobci po celou dobu řízení **nepřišli s jedinou argumentací založenou na interpretaci a aplikaci rozhodného cizího práva, k čemuž rovněž nepředložili ani jediný důkaz**; a na místo toho raději vykonstruovali nesmyslnou argumentaci o tom, že doložky o cizím právu obsažené ve Smlouvách nelze aplikovat;
 - (f) **Žalobci napadají procesní postup soudu, který sami navrhli** (např. spojení řízení) **nebo který sami zapříčinili** (např. vyloučení právního zástupce pro zjevný střet zájmů) **a procesní aspekty řízení, o nichž již bylo vyššími soudy závazně rozhodnuto** (zejména údajná podjatost a nezákonnost soudkyně).

¹ Viz mimo jiné odst. 42 odvolání Žalobce b).

- [9] Žalovaná č. 1 v tomto vyjádření reaguje na všechny odvolací námitky jednotlivých odvolatelů, přičemž na tomto místě shrnuje nejdůležitější závěry, tedy že:
- (a) **Napadený rozsudek nebyl vydán nezákonným ani vyloučeným soudcem;** obě tyto otázky již byly závazně posouzeny nadepsaným soudem, přičemž s ohledem na absenci jakýchkoliv nových skutečností, resp. tvrzení odvolatelů v tomto směru, se odvolací soud nemůže od těchto závěrů odchýlit;
 - (b) **soud prvního stupně přihlédl ke všem relevantním skutečnostem a označeným důkazům, řádně a úplně zjistil skutkový stav věci a na základě provedených důkazů dospěl ke správným skutkovým zjištěním, neboť zejména:**
 - a. **pravost Smluv byla v řízení prokázána (kromě řady dalších nepřímých důkazů) předložením úředně ověřených kopií Smluv, které dokazují totožnost kopie s originálem listiny, což má stejný efekt, jako kdyby byl proveden důkaz originálem;** vlastní vizuální stránka originálu je pro posouzení věci zcela irrelevantní; Žalobce b) uzavření Smluv schválil svými orgány, Smlouvy nikdy nezpochybňoval, a naopak se jimi řídil, což dokládá jeho vůli Smlouvy uzavřít a být jimi vázán;
 - b. Žalobci, zejména pak Žalobce a), v řízení zpochybňovali každý jednotlivý důkaz předložený žalovanými a prakticky u každého dokumentu namítali, že neexistuje, nebyl uzavřen, nebyl řádně podepsán, podpisy nejsou pravé atd.; takové **plošné a ničím nekonkretizované námitky však nejsou způsobilé zpochybnit pravost listin a nejsou důvodem k provádění dalšího extenzivního dokazování** (např. výslechů podepisujících osob); jediná konkrétní námitka (co do rozporu obsahu Smluv se skutečností) se vztahovala ke škrtu v podpisové doložce B. Wentinka, avšak v průběhu řízení se stala obsoletní, neboť v úředně ověřených kopiích originálů, které byly provedeny k důkazu pravosti listin, tento škrt není;
 - c. soud správně neprováděl (další) důkazy k otázce úpadku Žalobce b) a přiměřeného protiplnění za poskytnutí ručení, neboť další dokazování k naplnění těchto podmínek by již nemohlo nic změnit na **jeho správném závěru, že uzavřením Smluv nedošlo ke zkrácení věřitelů Žalobce b) nebo zvýhodnění některého z nich ve smyslu § 235 InsZ, což je základním předpokladem úspěšnosti Odpůrčí žaloby;**
 - (c) **soud prvního stupně neporušil poučovací povinnost dle § 118a vůči Žalobci a), neboť nezamítl Odpůrčí žalobu z důvodu, že Žalobce a) nepředložil potřebná tvrzení nebo neunesl důkazní břemeno, nýbrž z důvodu nesouhlasu s argumentací Žalobce a);** Žalobce a) se velmi extenzivně vyjadřoval jak k údajné neaplikovatelnosti § 235 InsZ, tak k tomu, zda došlo či nedošlo ke zkrácení nebo zvýhodňování věřitelů, a k tomu navrhoval důkazy (např. přihlášky pohledávek tzv. „bankovních“ věřitelů);
 - (d) **soud prvního stupně věc po právní stránce správně posoudil, zejména:**
 - a. **při posuzování toho, zda Smlouvy byly uzavřeny a jsou platné, správně aplikoval rozhodné cizí právo a na jeho základě dospěl ke správnému závěru,**

že Smlouvy jsou platné (což bylo rovněž prokázáno odbornými právními posudky); veškeré odvolací námitky Žalobce a) a Žalobce b) týkající se neplatnosti Smluv jsou irelevantní, neboť vycházejí z českého práva, a kromě toho i nesprávné;

- b. dospěl ke správnému závěru o absenci fundamentálních podmínek vyslovení neúčinnosti Smluv v insolvenčním řízení Žalobce b), neboť v **důsledku uzavření Smluv došlo výhradně ke snížení již existujících ručitelských závazků Žalobce b) vůči Žalované č. 1 (mající naprosto stejný efekt jako prominutí části dluhu), tedy nedošlo ani ke zvýhodnění Žalované č. 1, ani ke zkrácení ostatních věřitelů Žalobce, ba právě naopak**; tyto podmínky je nadto třeba posuzovat k okamžiku uzavření Smluv, přičemž v řízení bylo prokázáno, že všechny pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení (vyjma pohledávek věřitelů, kteří se účastnili restrukturalizace skupiny NWR v roce 2014), vznikly až mnohem později;
- (e) **soud prvního stupně správně rozhodl o výši nákladů řízení**; zvýšení tarifní hodnoty z důvodu spojení věcí plyne přímo ze zákona a judikatury Nejvyššího soudu, mimořádná obtížnost věci je evidentní a byla potvrzena samotnými Žalobci a všechny hotové náklady, jejichž náhradu soud přiznal Žalované č. 1, byly vynaloženy účelně.

3. VYJÁDRĚNÍ K ODVOLÁNÍ ŽALOBCE A)

3.1 K námitkám Žalobce a) k procesnímu postupu soudu prvního stupně

3.1.1 *K námitkám Žalobce a) k provádění dokazování (část III. a IV.E/ odvolání Žalobce a))*

- [10] Ve vztahu k námitkám Žalobce a) ohledně neprovedení některých jím navrhovaných důkazních prostředků Žalovaná č. 1 uvádí, že soud není povinen provádět veškeré důkazní prostředky, které účastníci řízení navrhnou. Z odborné literatury² a judikatury³ plyne, že soud nevyhoví důkaznímu návrhu směřujícímu ke zjišťování skutečností, které nejsou pro posouzení věci významné, nebo návrhu nadbytečného, tj. směřujícímu k prokázání skutečností, jež byly už jinými důkazními prostředky objasněny.

- [11] Soud prvního stupně v Napadeném rozsudku vyložil kritéria pro odmítnutí důkazního návrhu⁴ a následně uvedl seznam navržených důkazních prostředků, které neprovedl, a odůvodnil

² JIRSA, Jaromír aj. Občanský soudní řád, 2. část: Soudcovský komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. k § 120: „Další dokazování soud zamítá zejména tehdy, když se jeví provedení navrženého důkazu neúčelné, znamenalo by jen prodloužení řízení a navíc byla tvrzená skutečnost prokazována jiným důkazním prostředkem.“

³ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6.3.2006, sp. zn. 21 Cdo 731/2006: „Soud není vázán důkazními návrhy účastníků potud, že by byl povinen provést všechny navržené důkazy. Soud je oprávněn posoudit důkazní návrhy účastníků a podle své úvahy rozhodnout, které z navržených důkazů budou provedeny (§ 120 odst. 1 věta druhá o. s. ř.); soud především neprovede důkazy, které jsou pro věc nerozhodné a nemohou směřovat ke zjištění skutkového stavu věci, jakož i důkazy, které jsou zjevně nabízeny jen proto, aby byl účelově prodloužen spor“ nebo též nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09.

⁴ Viz odst. 16.1 a násl. Napadeného rozsudku.

jejich neprovedení.⁵ Další důkazní prostředky soud prvního stupně neprováděl z důvodu hospodárnosti řízení, neboť by neměly vliv na rozhodnutí ve věci samé s ohledem na zjištěný skutkový stav a právní hodnocení věci. **Postup soudu prvního stupně v této otázce lze považovat za bezvadný, jak potvrzuje odborná literatura.**⁶ Nutno dodat, že soud prvního stupně nevyhověl důkazním návrhům jak ze strany Žalobců, tak žalovaných.

K námitce pravosti Smluv

- [12] Soud prvního stupně postupoval správně, když zamítl návrh Žalobce a) na provedení důkazu originály Smluv s odůvodněním, že „*rovněž notářsky ověřené kopie originálů (...) mají stejnou důkazní hodnotu jako samotné originály.*“⁷ Jakékoli zpochybňování vypovídací hodnoty úředně ověřených kopií Smluv a trvání na předložení originálů ze strany Žalobce a) je zcela účelové, nedůvodné a především v rozporu s rozhodovací praxí soudů, která úředně ověřeným kopiím zcela pochopitelně připisuje stejnou důkazní sílu jako originálům, neboť úředně ověřená kopie dokazuje totožnost této listiny s originálem.⁸
- [13] Nadto je třeba poznamenat, že samotné vyhotovení úředně ověřené kopie notářem podléhá určitým zákonným mantinelům dle zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), kdy záruku věrohodnosti pořizované úředně ověřené kopie představuje mj. § 73 odst. 2 písm. c) notářského řádu, dle kterého notář neprovede vidimaci listiny, pokud by vykazovala stopy pozdější manipulace ovlivňující její věrohodnost.

⁵ Viz část 17 Napadeného rozsudku.

⁶ JIRSA, Jaromír aj. Občanský soudní řád, 2. část: Soudcovský komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. k § 120: „*Není povinností soudu provést všechny navržené důkazy, ale je jeho povinností vysvětlit přímo v jednací síni, proč další důkazy neprovedl, a musí se tím zabývat i v písemném odůvodnění rozhodnutí.*“

⁷ Viz odst. 17.12 Napadeného rozsudku.

⁸ Srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 12. 2006, sp. zn. II. ÚS 688/06: „*Pokud stěžovatel svou pohledávku dokládal úředně ověřenou kopií smlouvy o postoupení pohledávky (...) taková kopie (...) dokazuje totožnost dané listiny s jejím originálem.*“ (zvýraznění přidáno);

usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2001, sp. zn. 26 Cdo 2000/2000: „*Určité skutečnosti uvedené v listině zásadně osvědčuje originál této listiny, nebo její úředně (oprávněným orgánem) ověřená kopie.*“ (zvýraznění přidáno);

rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 10. 2017, sp. zn. 104 VSPH 666/2015-248: „*Pokud věřitel č. 5 namítal pravost a správnost listin (...), odvolací soud z obsahu spisu zjistil, že podstatná část listin byla předložena v originálech, popřípadě ve fotokopiích úředně ověřených podle jejich originálu, a proto nebylo důvodu těmto námitkám přisvědčit.*“ (zvýraznění doplněno);

usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2002, sp. zn. 10 Co 668/2001: „*(...) jelikož žalobce soudu předložil toliko xerokopii smlouvy o dílo, nikoli její originál či úředně ověřenou kopii, takže otázka autenticity (obsahu) smlouvy nebyla napevno vyřešena.*“ (zvýraznění přidáno);

rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 12. 2012, sp. zn. KSOS 33 INS 4323/2011: „*Ze směnky vystavené dlužnicí dne 26.5.2009, jejíž pravost má soud po předložení ověřené kopie za prokázanou, soud zjistil, že tato směnka obsahuje bezpodmínečný závazek dlužnice zaplatit na řad žalobkyně dne 26.8.2010 částku 175.697,-Kč.*“ (zvýraznění přidáno).

- [14] **Úředně ověřené kopie tedy stejně jako originály prokazují pravost a pravdivost listin (Smluv), tedy i to, že jednající osoba projevila vůli v listině vyjádřenou (Smlouvy byly uzavřeny v předloženém znění), jak ostatně vyplývá z judikatury citované Žalobcem a).**
- [15] Tvzení Žalobce a), že se předložené Smlouvy neshodují s originály a že byly dodatečně měněny, jsou zcela nepodložené. **Žalobce a) ani Žalobce b) nikdy nepoukázali na jakýkoliv rozpor mezi originály Smluv (které má Žalobce b) k dispozici)⁹ a úředně ověřenými kopiemi originálů Smluv předloženými Žalovanou č. 1 (logicky ani nemohli, protože žádný neexistuje).** Žalobce a), stejně jako Žalobce b), zpochybňovali pravost Smluv pouze na základě ruční opravy (škrtu) v podpisové kolonce pana Wentinka v SSN. Nejenže by jakákoliv nepřesnost v označení funkce podepisující osoby nemohla mít vliv na platnost Smluv, ale tato oprava se objevila pouze na jednom paré SSN, které bylo předloženo v kopii. Soud však provedl důkaz úředně ověřenými kopiemi Smluv, které si od Žalované č. 1 vyžádal za účelem odstranění uvedených pochybností a které se shodují s originálem (jakož i s dříve předloženou kopií, vyjma této jediné ruční opravy), čímž byla pravost Smluv jednoznačně prokázána.
- [16] Zpochybnění pravosti a obsahu Smluv se jeví obzvláště úsměvně s přihlédnutím ke všem dalším skutečnostem, které byly zjištěny z provedených důkazů – mj. představenstvo Žalobce b) schválilo uzavření Smluv a všech souvisejících dokumentů „*poté, co se seznámilo s obsahem příslušné dokumentace a tuto posoudilo*“ (tj. znalo jejich obsah)¹⁰, totéž jeho dozorčí rada, Žalobce b) následně odkazoval na uzavřené Smlouvy a existenci Pohledávek ve svých výročních zprávách a v insolvenčním návrhu, fakturoval na základě Smluv a s odkazem na ně odměnu za ručení, na základě SSN byly emitovány dluhopisy, které se roky obchodovaly na světových trzích, a na základě SSCF Žalobce b) načerpal úvěr od NWR B.V, jak bylo prokázáno výpisem z účtu. **Rovněž všechny tyto ostatní skutečnosti jsou dalšími nepochybnými důkazy o tom, že Smlouvy byly uzavřeny, Žalobce b) projevili vůli Smlouvy uzavřít a být jimi vázán a že Žalobci následně začali zpochybňovat jejich existenci ryze účelově.**
- [17] Jak navíc vyplývá z protokolů z ústních jednání, Žalobce a) v průběhu řízení zpochybňoval nejen Smlouvy, ale prakticky všechny listinné důkazy přeložené Žalovanou č. 1, a to zcela obecným způsobem (např. dokument neexistuje, není pravý, nebyl podepsán, podpisy nejsou pravé atd.), své námitky nijak nespecifikoval a ničím nepodložil. Soud se těmito zjevně účelovými formálními námitkami, jejichž jediným cílem bylo prodlužovat řízení, správně nezabýval a navržené důkazy odmítl, a to v souladu s ustálenou judikaturou, neboť ze všech ostatních zjištěných skutečností bylo naprosto jednoznačné, že dokumenty existují.¹¹

⁹ Viz mimo jiné odst. 42 odvolání Žalobce b).

¹⁰ Viz memorandum k usnesení představenstva Žalobce b) ze dne 2. 9. 2014 (provedeno k důkazu). Viz dále také bod III. tohoto usnesení: „*Představenstvo OKD, a.s. schvaluje podmínky a transakce předpokládané Dokumenty, přičemž představenstvo prohlašuje, že mu byla dána příležitost se dostatečně seznámit s konečným zněním Dokumentů ke schválení a že souhlasí s vyhotovením, doručením a uskutečněním Dokumentů (...)*“.

¹¹ Viz např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. 93 Co 464/2014: „*Obecně laděná námitka nedostatečnosti kopií a požadavek na předložení originálů listin druhou stranou*

3.1.2 K námitce Žalobce a) k podjatosti a nezákonnosti soudce (část IV.A/ odvolání Žalobce a))

- [18] Žalobce a) v odvolání znovu namítá podjatost soudkyně JUDr. Simony Pittermannové (dále jen „**Soudkyně**“), přestože o jeho námitkách podjatosti Soudkyně již bylo v rámci předmětného řízení zdejší soudem dvakrát rozhodnuto, a to usnesením ze dne 22. 2. 2019, č.j. 13 VSOL 57/2019-767 (dále jen „**První rozhodnutí o nevykloučení**“), a usnesením ze dne 18. 9. 2019, č.j. 13 VSOL 563/2019-1195 (dále jen „**Druhé rozhodnutí o nevykloučení**“).
- [19] Zdejší soud se ve Druhém rozhodnutí o nevykloučení (odst. 20 až 25) velmi podrobně vyjádřil ke vztahu Soudkyně a advokátky JUDr. Petry Novákové, Ph.D. (dále jen „**JUDr. Nováková**“) a uzavřel, že JUDr. Nováková v nadepsaném „řízení nezastupuje žádného z účastníků a v řízení nevyplývalo nic, z čeho by bylo možno dovozovat, že za účastníky, případně některého z nich, v současnosti činí jednání v jakékoli oblasti hmotného práva, čímž se tato věc odlišuje od věci, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 32 ICm 2312/2017“.
- [20] V odst. 18 Druhého rozhodnutí o nevykloučení pak soud opakovaně vysvětlil, že „[ú]kony soudkyně spočívající ve vyžádání v trestní věci zpracovaných ekonomických posudků od Policie České republiky a v tom, že poskytnutý Posudek předala všem účastníkům, včetně žalovaných 2) a 3), v jejím dotazu ohledně nového zástupce žalobkyně b) vůči žalovaným 2) a 3) a dotazu ze dne 10. 5. 2019 k insolvenčnímu soudu, jsou okolnostmi, které spočívají v postupu soudkyně v řízení o projednávání věci a ve smyslu § 14 odst. 4 o. s. ř. důvodem k jejímu vyloučení nejsou.“
- [21] Zdejší soud se tedy dvakrát podrobně zabýval tvrzenými důvody podjatosti Soudkyně a rozhodl tak, že Soudkyně není vyloučena z projednávání a rozhodnutí této věci. Žalobce a), ani Žalobce b), přitom v odvolání neuvádějí žádné nové skutečnosti (důvody podjatosti), které by již nebyly uvedeny dříve a které by zdejší soud (jako soud nadřízený) ve svých rozhodnutích o námitkách podjatosti nevzal v potaz. Vzhledem k tomu, že zdejší soud je podle § 16b OSŘ vázán svými předchozími usneseními a právními názory v nich vyslovenými, je zcela vyloučeno, že by v rámci odvolacího řízení mohl tuto otázku posoudit odlišně než v dosavadním průběhu řízení. Ostatně, ve Druhém rozhodnutí o nevykloučení soud jasně konstatoval, že „opakovaně uváděnými skutečnostmi se již zabývat nelze“ (odst. 17).
- [22] Podobně zdejší soud již dříve odmítl opětovnou námitku Žalobce a) ohledně toho, že Soudkyně není zákonným soudcem v důsledku změn v rozvrhu práce. Ve svém usnesení ze dne 20. 9. 2019, sp. zn. 13 VSOL 564/2019-1200, soud uvedl následující: „Jak vyplývá ze změny č. 5 rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě na rok 2016 a rovněž z časových souvztažností této změny a průběhu insolvenčního řízení ve věci dlužnice OKD a.s., uváděných samotným odvolatelem, změna přidělování incidenčních sporů v dané insolvenční věci byla učiněna „pro futuro“, transparentně a při dodržení pravidel pro přidělování věcí, přičemž

sporu nemůže automaticky vést k prokazování pravosti kopií (...) i v případě námitky nepravosti kopie soukromé listiny musí soud hodnotit tento důkaz v souvislosti s ostatními (...) námitka z tohoto důvodu nemůže být jen formální a obecná ("listiny nejsou pravé"), ale přesně skutkově vymezená (...) námitka nepravosti listiny nezavazuje soud povinnosti hodnotit všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a každý zvlášť v duchu zásady volného hodnocení důkazů.“ (zvýraznění přidáno)

pravidlo jednotnosti insolvenčního řízení dle § 160 odst. 1 I. Z.“ I tato otázka již tedy byla zdejším soudem vyřešena, a uvedený odvolací důvod je tak zjevně bezúspěšný.

- 3.1.3 *K námitce Žalobce a) k nezákonnému vyloučení právního zástupce žalobce b), nevyloučení právních zástupců žalovaného č. 2 a žalovaného č. 3 (část IV.B/ odvolání Žalobce a))*
- [23] Ve vztahu k námitkám Žalobce a) ohledně údajného nezákonného vyloučení právního zástupce Žalobce b), Mgr. Petra Kuhna (dále jen „**Mgr. Kuhn**“), Žalovaná č. 1 uvádí, že se jedná o námitky, které byly v rámci předmětného řízení řešeny a na které soud v Napadeném rozsudku reagoval.¹² Jedná se o námitky zcela nedůvodné, jejichž jediným cílem je protahování nadepsaného řízení a jež nijak nesouvisí se správností Napadeného rozsudku.
- [24] Nejenže k vyloučení Mgr. Kuhna ze zastupování Žalobce b) pro rozpor jeho zájmů se zájmy Žalobce b) podle § 32 odst. 2 OSŘ došlo po právu (viz dále), ale i kdyby tomu tak nebylo, nepředstavuje jeho vyloučení v žádném případě způsobilý odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) OSŘ. Pro účely odvolání je totiž relevantní pouze taková vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, přičemž pro takové posouzení je dle odborné literatury „*rozhodující porovnání, zda by výsledek řízení (tj. to, jak bylo rozhodnuto) mohl být jiný, kdyby této vady nebylo nebo kdyby ji soud prvního stupně včas odstranil.*“¹³
- [25] **Vyloučení Mgr. Kuhna ze zastupování Žalobce b) přitom na výsledek řízení před soudem prvního stupně nemělo a nemohlo mít žádný vliv** (ostatně Žalobce a) v tomto směru ani nic netvrdí a zcela rezignuje na jakékoli odůvodnění tohoto odvolacího důvodu). Pro Žalobce b) nebyl problém zvolit si pro další průběh řízení jiného právního zástupce obeznámeného s danou matterií (jednalo se o advokáta ze stejné advokátní kanceláře, v níž působí Mgr. Kuhn). Skutečnost, že právní zastupování v tak složité věci nestojí na jednom advokátovi, potvrdil sám Žalobce b) v ústavní stížnosti, již se bránil proti vyloučení Mgr. Kuhna u Ústavního soudu (v níž uvedl, že dané řízení vyžaduje dlouhodobou práci celého týmu právníků), jakož i v dalším průběhu řízení (pro zastupování na jednání dne 1. 4. 2019 byla udělena substituční plná moc dalšímu advokátovi z AK BADOKH)¹⁴. Za situace, kdy se další ústní jednání konalo až za 5 měsíců po vyloučení Mgr. Kuhna, přičemž v mezidobí nebyly v řízení učiněny žádné významné úkony a první jednání bylo následně zcela zopakováno, nemohlo dojít k zásahu do procesních práv Žalobce b), natož pak k vadě řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Ke stejnému závěru ostatně dospěl i Ústavní soud ve svém usnesení, jímž ústavní stížnost Žalobce b) odmítl.¹⁵
- [26] Soud prvního stupně důvodně shledal kolizi zájmu Mgr. Kuhna v tom, že nejprve působil jako partner advokátní kanceláře White & Case (se specializací na restrukturalizace a insolvence),

¹² Viz odst. 20.1. a násl. Napadeného rozsudku.

¹³ Srov. JAKŠIČ, Vít. § 205 (Rozsah a důvody odvolání). In: LAVICKÝ, Petr aj. Občanský soudní řád: Praktický komentář [Systém ASPI].

¹⁴ Viz str. 207 přepisu zvukového záznamu z ústního jednání konaného ve dnech 25. 3. – 4. 4. 2019.

¹⁵ Usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 4246/18.

kteřá připravovala restrukturalizaci skupiny NWR, v jejímž rámci došlo k uzavření Smluv (dále jen „**Restrukturalizace 2014**“), a následně se musel „z druhé strany“ (jako zástupce Žalobce b)) nějakým způsobem postavit k tvrzením, že Smlouvy připravené advokátní kanceláří White & Case jsou neplatné nebo že Restrukturalizace 2014 byla provedena v rozporu se zájmy Žalobce b) nebo že Žalobce b) byl ze strany Žalované č. 2 a Žalované č. 3 ve spolupráci s advokátní kanceláří White & Case k něčemu přinucen či uveden v omyl atd.

- [27] V případě právních zástupců Žalované č. 2 a Žalované č. 3 pak logicky žádný takový střet zájmů dán není, neboť advokáti White & Case zastupují Žalovanou č. 2 a Žalovanou č. 3 po celou dobu, od Restrukturalizace 2014 až do současnosti, a tedy kontinuálně hájí zájmy těchto klientů. Námitka Žalobce a), že i v jejich případě mělo dojít k vyloučení podle § 32 odst. 2 OSŘ (tedy z důvodu rozporu zájmu právních zástupců a klientů), je proto zcela nesmyslná a soud prvního stupně se s ní v odůvodnění Napadeného rozsudku řádně vypořádal.¹⁶

3.1.4 K námitce Žalobce a) k nepoučení dle § 118a OSŘ (část IV.C/ odvolání Žalobce a))

- [28] Žalobce a) se již při posledním ústním jednání ve věci dožadoval poučení podle § 118a OSŘ.¹⁷ Tento jeho požadavek však byl zjevně motivován pouze snahou prodloužit dané řízení a oddálit rozhodnutí ve věci, když se průběh jednání nevyvíjel dle jeho představ. Soud prvního stupně následně v Napadeném rozsudku jasně zdůvodnil, že poučení podle § 118a nebylo namístě, neboť Žalobci nebyli procesně neúspěšní, protože by neunesli v rámci svých tvrzení břemeno tvrzení či břemeno důkazní, ale proto, že byl prokázán opak jejich tvrzení a že jejich právní hodnocení skutkových okolností bylo nesprávné.¹⁸
- [29] Jak již uvedl soud prvního stupně, z judikatury vyplývá, že poučení podle § 118a OSŘ není namístě, dochází-li k zamítnutí žaloby nikoli proto, že účastník řízení stran určité rozhodné (právně významné) skutečnosti neunesl důkazní břemeno (že se jím tvrzenou skutečnost nepodařilo prokázat), nýbrž na základě učiněného skutkového zjištění (tj. že byla tvrzená rozhodná skutečnost prokázána anebo bylo prokázáno, že je tomu jinak, než bylo tvrzeno). Poučení podle § 118a OSŘ taktéž není namístě v případě, že soud dojde k jinému právnímu názoru ohledně právního hodnocení věci.¹⁹
- [30] Odpůřčí žaloba byla zamítnuta, neboť v řízení bylo prokázáno, že uzavřením Smluv nedošlo ani ke zkrácení věřitelů Žalobce b), ani ke zvýhodnění některých věřitelů Žalobce b) na úkor jiných (a nikoliv proto, že Žalobce a) co do naplnění podmínek § 235 InsZ neunesl břemeno

¹⁶ Viz část 20. Napadeného rozsudku.

¹⁷ Viz str. 123 a násl. přepisu zvukového záznamu z jednání dne 21. 10. 2019.

¹⁸ Viz bod. 19.7. Napadeného rozsudku.

¹⁹ Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. 23 Cdo 1246/2018: „*Odlišný názor rozhodčího senátu ohledně důvodnosti procesní obrany žalobce neznamená, že měl být žalobce před vydáním rozhodčího nálezu poučen o odlišnosti tohoto názoru a pouze z tohoto důvodu vyzván k dalším tvrzením a důkazním návrhům. Vzhledem k tomu, že rozhodčí nález není založen na závěru o neunesení důkazního břemene či břemene tvrzení ze strany žalobce, nebyl postup podle ustanovení § 118a o. s. ř. v rozhodčím řízení opodstatněn.*“

tvrzení či důkazní).²⁰ Žalobce a) se v průběhu řízení před soudem prvního stupně (zejména v průběhu ústních jednání) vyčerpávajícím způsobem vyjadřoval ke všem aspektům jak Odpůrčí žaloby, tak Určovací žaloby, a proto žádné poučení ze strany soudu nebylo potřeba.

- [31] Ve vztahu k naplnění podmínek § 235 InsZ (byť s aplikací tohoto ustanovení v principu nesouhlasil) Žalobce a) mimo jiné tvrdil, že uzavřením Smluv došlo ke zvýhodnění Žalované č. 1, neboť jinak by vůbec nebyla věřitelem Žalobce b) (což bylo dokazováním vyvráceno). Současně však tvrdil, že uzavřením Smluv došlo rovněž ke zkrácení Žalované č. 1, neboť se její pohledávka vůči Žalobci b) z titulu ručení v důsledku uzavření Smluv snížila, resp. tvrdil, že došlo ke zkrácení Žalované č. 1 a bankovních věřitelů z tzv. „ECA facility“ z roku 2009 již proto, že jejich pohledávky zůstaly neuspokojeny (aniž by jakkoliv zohlednil stav, který by existoval nebýt uzavření Smluv – viz podrobně dále). Není překvapivé, že se soud prvního stupně s touto zcela nelogickou a protichůdnou argumentací neztotožnil a dospěl k jinému (zcela odlišnému) právnímu názoru.²¹ Ani to však nezakládá poučovací povinnost dle § 118a OSŘ, jak bylo uvedeno výše, neboť skutkový stav byl řádně a v úplnosti zjištěn.
- [32] Nadto Žalovaná č. 1 podotýká, že ze strany Žalobce a) nedošlo ani k prokázání naplnění podmínek § 240 InsZ (resp. § 241 InsZ), na jejichž aplikaci svou Odpůrčí žalobu založil. Naopak došlo k prokázání, že tyto podmínky naplněny nebyly (viz zejména soudem prvního stupně podrobně zkoumaná otázka úpadku Žalobce b)).

3.2 **K námitkám Žalobce a) k Odpůrčí žalobě (části V. a VI. odvolání Žalobce a))**

- [33] Soud prvního stupně správně odmítl zcela absurdní tvrzení Žalobce a), že v řízení o Odpůrčí žalobě není povinen tvrdit a prokazovat naplnění všech zákonných podmínek pro vyslovení jejich neúčinnosti (tedy jak obecných podmínek uvedených v § 235 InsZ, tak podmínek jednotlivých skutkových podstat obsažených v §§ 240 až 242 InsZ).
- 3.2.1 *K námitce Žalobce a) k výkladu ustanovení § 240 InsZ a § 241 InsZ prostřednictvím ustanovení § 235 InsZ (část V.A/ odvolání Žalobce a))*
- [34] Žalobce a) se v tomto řízení snaží o neustálou dezinterpretaci příslušných zákonných ustanovení, relevantní judikatury i literatury, a dokonce i samotného Napadeného rozsudku, když uvádí, že „[s]oud prvního stupně (...) ustanovení § 235 InsZ vyložil právě jako samostatnou definici neúčinného právního úkonu“.²² Bylo tomu však přesně naopak, neboť soud prvního stupně jasně vysvětlil, že „ustanovení § 235 insolvenčního zákona představuje obecnou definici odporovatelného právního úkonu a lze ji vykládat toliko prostřednictvím skutkových podstat zakotvených v ust. § 240 až 242 insolvenčního zákona.“²³

²⁰ Viz odst. 43.22 až 43.24 Napadeného rozsudku.

²¹ Viz odst. 43.25 a 43.26 Napadeného rozsudku.

²² Viz odst. 83. odvolání Žalobce a).

²³ Viz odst. 43.13 Napadeného rozsudku.

- [35] Žalobce a) se snaží zcela ignorovat výslovné znění ustanovení § 235 InsZ, které jasně uvádí, že „*neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných*“. Ustanovení §§ 240 až 242 InsZ pak předmětné ustanovení konkretizují. Jak však potvrzuje odborná literatura,²⁴ neúčinným právním úkonem může být pouze takový úkon, který naplňuje jak podmínky § 235 InsZ, tak podmínky jednoho z ustanovení §§ 240 až 242 InsZ. Jen takovému úkonu lze důvodně odporovat.
- [36] Uvedený závěr podporuje i Žalobcem a) citovaná judikatura, kterou se Žalobce a) snaží účelově dezinterpretovat. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 29 Cdo 677/2011, nevyplyvá, že je možné § 235 odst. 1 InsZ naprosto ignorovat, jak naznačuje Žalobce a), nýbrž to, že §§ 235 až 242 InsZ je třeba vždy vykládat ve vzájemné souvislosti a že nelze za neúčinný prohlásit právní úkon, který kromě jednoho ze dvou obecných rysů odporovatelného jednání nenaplňuje současně i podmínky jedné z (taxativních) skutkových podstat uvedených v §§ 240 až 242 InsZ. Nejvyšší soud tímto rozhodnutím pouze korigoval předchozí názor nižších soudů, dle kterého ustanovení §§ 240 až 242 InsZ obsahují pouze demonstrativní výčet neúčinných právních úkonů dlužníka, a tedy, že k prohlášení neúčinnosti právního úkonu postačí naplnění obecné skutkové podstaty obsažené v § 235 odst. 1 InsZ.
- [37] V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. 29 Cdo 48/2013, pak Nejvyšší soud nijak nerozporoval závěry odvolacího soudu, který uvedl „*[p]ři hodnocení právních úkonů z hlediska jejich neúčinnosti musí být naplněna jak obecná definice podle ustanovení § 235 insolvenčního zákona, tak i jedna ze skutkových podstat v ustanovení § 240 až § 242 insolvenčního zákona*“. Rozsudek ze dne 27. 9. 2018, sp. zn. 29 Cdo 86/2016, pak skutečně zhodnocuje, že závěry uvedených rozhodnutí jsou ustálenou judikatorní praxí, ovšem tato judikatorní praxe závěry Žalobce a) nijak nepodporuje.
- [38] Lze tedy shrnout, že Žalobce a) neodkazuje na jediné soudní rozhodnutí ani jakýkoli jiný pramen, které by jím zastávaný výklad podporoval. Veškerá jeho argumentace v tomto ohledu

²⁴ Viz např. KOZÁK, Jan. [§ 235] In: Insolvenční zákon: komentář. 4. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7552-932-9. „*První odstavec je obecnou definicí neúčinného právního úkonu pro insolvenční řízení. (...) Při hodnocení právních úkonů z hlediska jejich neúčinnosti musí být naplněna jak obecná definice, tak současně jedna ze skutkových podstat v § 240 až 242.*“ (zvýraznění přidáno) nebo MORAVEC, Tomáš. § 235. In: HÁSOVÁ, Jiřina a kol. Insolvenční zákon. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2018, s. 881.): „*Otázkou zůstává, zda lze za odporovatelná považovat všechna právní jednání naplňující uvedenou obecnou definici či pouze ta z nich, která kromě této obecné definice naplňují i znaky některé ze skutkových podstat, jak jsou vymezeny v § 240 až 242 InsZ. V judikatuře a literatuře se lze setkat s oběma variantami (sp. zn. 15 Cmo 72/2010 či naopak Krčmář, Z. op. cit. s. 17). S ohledem na absenci vymezení dalších obecných předpokladů odporovatelnosti (vymezení odporovatelných právních jednání časovým úsekem, lhůty pro podání žaloby atd.) lze spíše usuzovat, že na základě odporovatelnosti může být neúčinné pouze takové právní jednání, které kromě této obecné definice naplňuje i znaky některé ze skutkových podstat, jak jsou vymezeny v § 240 až 242 InsZ. K této možnosti se přiklonila i aktuální judikatura Nejvyššího soudu, která opakuje, že podle ustanovení § 235 až § 243 InsZ odporovat jen těm právním úkonům dlužníka, jež jsou taxativně vypočteny v ustanoveních § 240 až § 242 InsZ.*“ (zvýraznění přidáno).

má zjevně pouze zastřít fakt, že Žalobce a) není schopen prokázat, že by skutečně došlo ke zkrácení uspokojení nebo zvýhodnění věřitelů.

K tvrzení, že došlo ke zkrácení věřitelů dle § 235 InsZ (odst. 82 a násl. odvolání Žalobce a))

- [39] Žalovaná č. 1 považuje za nezbytné uvést na pravou míru mylná tvrzení Žalobce a) o tom, že mělo dojít ke zkrácení věřitelů Žalobce b) v důsledku údajného nepřiměřeného protiplnění za ručení poskytnuté Žalobcem b).
- [40] **K žádnému zkrácení věřitelů Žalobce b) rozhodně nedošlo a dojít ani nemohlo, protože Smlouvy, které byly uzavřeny v rámci Restrukturalizace 2014, i samotná Restrukturalizace 2014 byly pro Žalobce b) výhodné, jak potvrdil též soud prvního stupně,²⁵ konkrétně (nikoliv však výlučně) z následujících důvodů:**
- (a) **došlo ke snížení ručitelského závazku Žalobce b) z 500 mil. EUR na 335 mil. EUR, tj. o 165 mil. EUR (cca 4,5 miliardy Kč), když:**
 - a. původní dluhopisy emitované na základě Indenture 2010²⁶ v hodnotě 500 mil. EUR byly zrušeny a nahrazeny dluhopisy podle SSN v hodnotě 300 mil. EUR;
 - b. rozsah a charakter ručitelských závazků Žalobce b) dle Indenture 2010 a SSN je shodný (Žalobce b) ručí za splacení dluhopisů v plném rozsahu, neodvolatelně a bezpodmínečně); a
 - c. Žalobce b) ručí za splacení úvěru dle SSCF ve výši 35 mil. EUR, ale současně má právo na poskytnutí veškerých finančních prostředků z tohoto úvěru (čl. 3.1 SSCF);
 - (b) **emisní podmínky Dluhopisů byly výhodnější** v porovnání s podmínkami původních dluhopisů z roku 2010 (došlo k posunutí splatnosti dluhopisů, a tedy případně i ručitelských závazků Žalobce b), o 2 roky na rok 2020, zavedení PIK mechanismu atd.);
 - (c) skupina NWR získala **nové finanční prostředky ve výši 185 mil. EUR**, z nichž Žalovaná č. 2 poskytla Žalobci b) úvěr ve výši minimálně 35 mil. EUR a Žalovaná č. 3 poskytla Žalobci b) úvěr ve výši minimálně 29 mil. EUR (v souladu s čl. 3.1 SSCF); a
 - (d) **Žalobce b) navíc za poskytnutí ručení obdržel přímé protiplnění ve formě odměny za ručení** ve výši stanovené nezávislým odborníkem (Ernst & Young s.r.o.); na těchto odměnách Žalobce b) za roky 2014–2016 obdržel více jak 5 mil. EUR.
- [41] **Uzavřením Smluv tedy z logiky věci nemohlo dojít ke zkrácení možnosti uspokojení tehdejších věřitelů Žalobce b), když celková výše jeho ručitelských závazků byla na základě SSN, SSCF a ICA (ve srovnání s Indenture 2010) významně snížena.** Tím, kdo utrpěl újmu, byli právě a pouze držitelé původních dluhopisů, kteří dobrovolně souhlasili (bez

²⁵ Viz např. odst. 43.24 Napadeného rozsudku a v rámci dokazování bylo uvedeno v odst. 15.114 Napadeného rozsudku: „*NWR Plc zdůraznila, že Neformální restrukturalizace dluhu 2014 probíhala za účasti žalobce b), byla pro žalobce b) výhodná a díky ní získal žalobce b) další finanční prostředky pro svůj provoz.*“

²⁶ Smlouva o emisi dluhopisů (Indenture 7,875 % Senior Secured Notes due 2018) ze dne 27. 4. 2010.

dalšího) se snížením svých pohledávek o 165 mil. EUR. Výměnou původních dluhopisů za dluhopisy dle SSN ani poskytnutím úvěru dle SSCF nedošlo ve vztahu k Žalobci b) k jakémukoliv vylepšení stávajících pozic těchto věřitelů, a potažmo ani zvýhodnění Žalované č. 1.

- [42] Výsledek je *de facto* stejný, jako kdyby došlo k prominutí části dluhu Žalobce b), které však bylo s ohledem na komplexnost věřitelských vztahů skupiny nutno realizovat jako nahrazení starého (vyššího) dluhu novým (nižším) dluhem (aniž by to bylo podmíněno převzetím jakýchkoliv nových (dalších) povinností nad rámec již existujících). Již jen za použití pouhého selského rozumu je naprosto zjevné, že takové jednání nenaplnuje parametry odporovatelného právního úkonu, neboť majetek dlužníka, z něhož se mohou potenciálně uspokojit věřitelé, se *de facto* zvětšuje (snížením jeho zatížení). Přestože se Žalobci snažili tento fakt prostřednictvím často zcela nesouvisející a zavádějící argumentace zastřít, soud prvního stupně tuto naprosto základní a klíčovou podstatu věci nepřehlédl.
- [43] Současně je nutné připomenout, že podmínky pro vyslovení neúčinnosti dle § 235 a násl. InsZ se posuzují k okamžiku uzavření odporovaného právního jednání. V řízení před soudem prvního stupně bylo zjištěno, že věřitelé přihlášení do insolvenčního řízení Žalobce b) uplatňují pohledávky, které vznikly až v období těsně předcházejícím prohlášení úpadku Žalobce b), tedy dlouho po uzavření Smluv (vyjma Žalované č. 1 a bankovních věřitelů z tzv. „ECA facility“, kteří se však přímo účastnili Restrukturalizace 20104 a dobrovolně souhlasili s úpravou svých věřitelských pozic, tedy nemohli být zkráceni). V době uzavření Smluv tedy neexistovali žádní věřitelé, které by daná právní jednání Žalobce b) zkracovala.
- [44] K další argumentaci Žalobce a) je třeba uvést, že s ohledem na zákonné lhůty není oprávněn domáhat se vyslovení neúčinnosti jakýchkoli úkonů učiněných v roce 2010 (a nebylo by to možné ani v případě, že by insolvenční řízení Žalobce b) bylo zahájeno v roce 2014). Vzhledem k tomu, že neúčinnost právního úkonu lze založit výhradně rozhodnutím soudu (viz. § 235 odst. 2 InsZ), platí, že úkony učiněné v roce 2010 neúčinné jednoduše nejsou, a Restrukturalizace 2014 tedy na žádný neúčinný úkon nenavazuje. Mimo to v řízení bylo prokázáno, že prostředky získané z emise dluhopisů v roce 2010 byly využity ve prospěch Žalobce b), a to ať již ke splacení jeho starých dluhů nebo k provoznímu financování.
- [45] Skutečnost, že právní předpisy (nejen české) stanoví pevné a poměrně krátké lhůty pro možnost odporovat právním jednáním dlužníka, má významné ratio, neboť u „historických“ právních jednání nelze uspokojivě dovodit jejich kauzální nexus s pozdějším úpadkem dlužníka, resp. zcela absentuje úmysl těmito úkony vyvést majetek dlužníka z důvodu blížícího se úpadku, což je hlavním smyslem odporovatelnosti. Opak může tvrdit jen Žalobce a).
- K tvrzení, že Smlouvy jsou úkonem bez nepřiměřeného protiplnění dle § 240 InsZ (odst. 87. a násl. a dále část VI. odvolání Žalobce a))
- [46] Žalobce a) ve svém odvolání nesmyslně trvá na tom (i přes opakované odůvodnění, viz výše), že pokud soud shledá, že právní úkon je úkonem bez přiměřeného protiplnění podle § 240 InsZ, nemůže být pochyb, že tímto úkonem došlo automaticky ke zkrácení uspokojení věřitelů.

- [47] Na tom je velmi dobře patrné, jak se Žalobce a) zamotává do vlastní argumentace, neboť v podstatě tvrdí, že zkrácení uspokojení věřitelů je obligatorním znakem neúčinného právního úkonu. Pokud tedy tento znak u jistého úkonu není naplněn, nemůže se o neúčinný právní úkon jednat, což značí, že je nutné naplnit podmínky § 235 a § 240 InsZ kumulativně.
- [48] I kdyby měl být výklad ustanovení § 235 InsZ podáván Žalobcem a) správný (což rozhodně není a Žalovaná č. 1 trvá na opaku), tak Žalobce a) rozhodně neprokázal naplnění předpokladů skutkové podstaty právního úkonu bez přiměřeného protiplnění dle § 240 InsZ, a to ani samotný předpoklad, že došlo k nepřiměřenému protiplnění.
- [49] Argumentace Žalobce a) v tomto ohledu je lichá, neboť za přiměřené protiplnění lze považovat již jen benefity plynoucí z provedení Restrukturalizace 2014, tedy snížení ručitelských závazků Žalobce b) (jaké je přiměřené protiplnění za snížení dluhu?). Zároveň byla Žalobci b) za jeho ručení nadále vyplácena přiměřená odměna (viz výše). Veškerá argumentace Žalobce a) o splnění podmínky nepřiměřeného protiplnění se navíc opírá o znalecký posudek č. 01/2019 vypracovaný doc. Ing. Jaroslavem Bradou, Dr. ze dne 17. 3. 2019 (dále jen „**Znalecký posudek Ing. Brady**“), který, slovy soudu prvního stupně (s nimiž se Žalovaná č. 1 plně ztotožňuje), je zcela nepřesvědčivý, postrádá logické odůvodnění, je mimo současnou realitu a vyvolává více otázek než odpovědí.²⁷ Absurdnost závěrů Doc. Ing. Brady je zjevná již z toho, že odměna za ručení poskytnutá Žalobci b) měla představovat za úročené období více než 100 % nominální hodnoty dluhu, za který se Žalobce b) zaručil (cca 35 % ročně).
- 3.2.2 *K námitkám Žalobce a) k posouzení úpadku Žalobce b) v době podpisu Smluv (části V.B/, V.C/, V.D/, V.E/, V.F/ a V.G/ odvolání Žalobce a))*
- [50] Přestože zcela zjevně nebyla splněna podmínka zkrácení či zvýhodnění věřitelů dle § 235 InsZ, soud prvního stupně se podrobně zabýval i otázkou, zda byl Žalobce b) v rozhodnou dobu v úpadku, a dospěl ke správnému závěru, že tomu tak není.
- [51] V podstatě nerozporovanou skutečností v předmětném řízení bylo, že Žalobce b) nebyl v době uzavření Smluv v platební neschopnosti. Z insolvenčního návrhu Žalobce b) plyne, že v platební neschopnosti nebyl ani v době zahájení insolvenčního řízení v roce 2016. Zároveň se do předmětného insolvenčního řízení nepřihlásil žádný věřitel s pohledávkou, která by byla po splatnosti v době uzavření Smluv.
- [52] Správný je i závěr soudu prvního stupně, že Žalobce b) nebyl v době uzavření smluv předlužen. Ani čistě na základě hodnocení údajů z účetních podkladů relevantních pro předmětné období (ať už je to účetní závěrka Žalobce b) za rok 2013 nebo za rok 2014 či jakékoli jiné účetní výkazy) nelze dovodit, že by závazky Žalobce b) v době uzavření Smluv převyšovaly hodnotu jeho majetku. Nutno dodat, že pro učinění závěru o předlužení Žalobce b) by nestačilo porovnání účetních hodnot. Pokud je u dlužníka dán předpoklad dalšího provozování jeho podniku (tzv. předpoklad „*going concern*“), je podle § 3 odst. 4 InsZ

²⁷ Viz odst. 15.123 Napadeného rozsudku.

při stanovení hodnoty majetku dlužníka třeba přihlížet k dalšímu provozování jeho podniku. Předpoklad „going concern“ pak byl v případě Žalobce b) zcela nepochybně dán, což dokládá i skutečnost, že po uzavření Smluv Žalobce b) dále pokračoval v činnosti až do roku 2016.

- [53] V zájmu stručnosti odkazuje Žalovaná č. 1 v otázkách určení výše závazků a hodnoty aktiv Žalobce b) v rozhodném období a splnění předpokladu „going concern“ na odst. 3.3. a násl. svého souhrnného vyjádření ze dne 17. 10. 2019, které je součástí spisu.
- [54] Namítá-li Žalobce a), že soud prvního stupně při posuzování předlužení Žalobce b) nesprávně vyšel pouze z účetní závěrky zpracované ke dni 31. 12. 2014, jedná se pouze o další snahu Žalobce a) o dezinterpretaci Napadeného rozsudku. Soud prvního stupně vyšel i z dalších dokumentů, jako např. Přehledu a aktiv a pasiv Žalobce b) k 30. 9. 2014,²⁸ Tabulky klíčových ekonomických ukazatelů Žalobce b) za roky 2005 až 2018 nebo ze Zápisu z 5. zasedání představenstva Žalobce b) č. 59-60 ze dne 7. 11. 2014.²⁹ Na základě všech těchto podkladů učinil soud prvního stupně závěr o tom, že Žalobce b) nebyl ke dni uzavření Smluv v úpadku.
- [55] Vyšel-li pak soud z údajů uvedených v auditované účetní závěrce, neznamená to, že by takovou závěrku *a priori* považoval za nezpochybnitelnou. Naopak označení závěrky za „pravdivou“ je projevem jejího hodnocení jakožto důkazního prostředku.³⁰ Soud prvního stupně pak stejným způsobem vyhodnotil Znalecký posudek Ing. Brady, kterým se Žalobce a) snažil účetní výkazy zpochybnit.³¹
- [56] Tvzení Žalobce a), že majetek Žalobce b) byl v účetní závěrce nadhodnocen, je naprosto nepodložené. Soud prvního stupně pak i toto tvrzení posoudil, přičemž reagoval i na tvrzení, proč při ocenění aktiv nebylo možné vyjít ze znaleckého posudku vypracovaného pro účely insolvenčního řízení Žalobce b) znaleckým ústavem A-Consult plus, spol. s.r.o. č. 3/2017.³²
- [57] Ve vztahu k námitkám Žalobce a) vztahujícím se k tomu, že soud prvního stupně nezahrnul do rozvahového testu vnitroskupinové závazky Žalobce b), mimobilanční závazky či rezervy, Žalovaná č. 1 v prvé řadě uvádí, že posouzení úpadku je otázkou právní, nikoliv otázkou účetní.³³ Závěr o tom, jestli byl Žalobce b) v úpadku, tedy přísluší soudu.

²⁸ Viz odst. 15.62 a 45.2.45 Napadeného rozsudku.

²⁹ Viz odst. 18.15 až 18.17 Napadeného rozsudku.

³⁰ Viz odst. 45.2.12 a násl. Napadeného rozsudku.

³¹ Viz odst. 15.123 a 15.124 Napadeného rozsudku.

³² Viz odst. 15.118 Napadeného rozsudku.

³³ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2018, sp. zn. 29 Cdo 1488/2016: „**Dovolání není přípustné pro odpověď na otázku, zda posouzení existence úpadku je otázkou právní nebo odbornou (znaleckou), když na řešení této otázky napadené rozhodnutí zjevně nespočívá.** Jakkoli je z napadeného rozhodnutí patrné, že pro účely posouzení, zda společnost S byla v úpadku ve formě předlužení, potažmo ve formě platební neschopnosti, vycházel odvolací soud z toho, co vyplynulo ze znaleckého posudku, jeho závěry na dané téma jakkoli nenaznačují, že by úsudek o (ne)existenci úpadku dlužníka ve formě předlužení nebo platební neschopnosti činil jako odborný závěr převzatý ze znaleckého posudku. Odpověď na položenou otázku (že jde o otázku právní) je nadto triviální a podává se z letité ustálené judikatury Nejvyššího soudu (z níž je patrné, že Nejvyšší soud přijímal

- [58] Žalovaná č. 1 souhlasí s postupem prvostupňového soudu, který do rozvahového testu nezahrnul vnitroskupinové závazky. Žalovaná č. 1 souhlasí s tím, že v rámci rozvahového testu je třeba posuzovat „skutečné zadlužení“, nikoliv závazky, k jejichž úhradě či vymáhání nikdy nedojde (zj. kapitalizované dluhy). Soudem citované odborné příspěvky hovoří jasně, přičemž jejich spoluautorem je sám Žalobce a), přičemž Žalobce a) neposkytuje dostatečné vysvětlení, proč jím dříve podporovaný postup nyní rozporuje.
- [59] V případě zahrnutí mimobilančních závazků, tedy ručitelských závazků, do rozvahového testu, Žalovaná č. 1 souhlasí se závěrem prvoinstančního soudu, že je třeba zkoumat, o jaký mimobilanční závazek se jedná, kdy nastává jeho splatnost a jaká je míra pravděpodobnosti, že dlužník bude muset plnit. V okamžiku uzavření Smluv bylo vyloučeno, že by ručitelské závazky mohly být aktivovány (to by popíralo celý smysl Restrukturalizace 2014). Mezi závazky v rámci rozvahového testu pak samozřejmě nelze zahrnovat rezervy, a to z velmi prostého důvodu, že rezerva není závazek a jako taková nevstupuje do rozvahového testu dle § 3 odst. 4 InsZ („souhrn závazků převyšuje hodnotu majetku“).³⁴ S ohledem na to je zcela irelevantní argument Žalobce a), že na pokrytí ručitelských závazků se měly vytvořit rezervy. Ani kdyby Žalobce b) takové rezervy vytvořil, nic by to nezměnilo na závěru, že nebyl předlužen.

3.3 K námitkám Žalobce a) k Určovací žalobě (část VII. Odvolání Žalobce a))

- 3.3.1 *K námitkám Žalobce a) uvedeným ve shrnutí argumentace Žalobce a) ohledně důvodů popření pravosti a výše Pohledávek (část VII.A/ odvolání Žalobce a))*
- [60] Žalobce a) pouze odkazuje na svá dřívější tvrzení ohledně důvodů popření pravosti a výše Pohledávek, se kterými se Žalovaná č. 1 již vypořádala ve svých dřívějších vyjádřeních³⁵ a rovněž tak učinil soud prvního stupně v Napadeném rozsudku,³⁶ se kterým se Žalovaná č. 1 ztotožňuje. Jelikož se Žalobce a) neobtěžoval většinu svých původních námitek ve svém odvolání jakkoliv rozvést, nepovažuje Žalovaná č. 1 za potřebné, aby se ke všem znovu vyjadřovala.
- [61] Žalovaná č. 1 však uvádí několik poznámek, které se uplatní na všechny námitky Žalobce a) ohledně tvrzené neplatnosti Smluv, a to v první řadě, že **veškeré námitky Žalobce a) se odvíjejí od principů českého práva, což je zcela irelevantní, když si strany Smluv zcela jasně zvolily newyorské, resp. anglické právo, což potvrdil také soud první instance.**³⁷ Soulad Smluv s příslušnými právními řády byl doložen expertními stanovisky předních

závěr o formě úpadku dlužníka vždy coby závěr právní, k němuž nebylo zapotřebí znaleckého dokazování“ (zvýraznění přidáno).

³⁴ Závazek dlužníka ve smyslu InsZ je ekvivalentem existující pohledávky věřitele vůči dlužníku (viz např. § 104 odst. 3 InsZ). Rezervy a závazky důsledně rozlišují také účetní předpisy, viz např. § 26 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví („rezervy jsou určeny k pokrytí závazků“), a přílohu k prováděcí vyhlášce č. 500/2002 Sb. k zákonu o účetnictví (rezervy nespádají do kategorie „závazky“ v účetní závěrce).

³⁵ Viz část 2. vyjádření Žalované č. 1 ze dne 24. 10. 2018 a část 3. vyjádření Žalované č. 1 ze dne 4. 5. 2017.

³⁶ Viz část 29 a násl. Napadeného rozsudku.

³⁷ Viz část 37 Napadeného rozsudku.

odborníků pro danou oblast³⁸ (dále jen „**Anglické stanovisko**“ a „**NY stanovisko**“; společně dále jako „**Stanoviska**“). Nutno dodat, že Žalobce a) nikdy nezpochyboval soulad Smluv s cizími právními řády.

- [62] I kdyby se však námitky neplatnosti Žalobce a) založené na českém právu měly uplatnit na příslušné Smlouvy (což není pravda), tak Žalovaná č. 1 podotýká, že **o skutečnostech, které Žalobce a) uvádí ve svých námitkách v souvislosti s údajnou neplatností Smluv, nevěděla a ani vědět nemohla, protože se neúčastnila interních rozhodovacích procesů Žalobce b). Jejich uplatněním proti Žalované č. 1 a ostatním věřitelům ze Smluv by došlo k zásadnímu porušení principu ochrany třetích osob jednajících s Žalobcem b) v dobré víře**, který je uznáván jak v českém právním řádu, tak také ve všech ostatních vyspělých jurisdikcích. Důležitost principu ochrany třetích osob v dobré víře vyzdvihl také soud prvního stupně.³⁹
- [63] Pokud přesto Žalobce a) hodlá trvat na svých nesmyslných námitkách k tvrzené neplatnosti Smluv, tak Žalovaná č. 1 dodává, že veškeré tyto námitky jsou nad rámec výše uvedeného zcela nesprávné a nepodložené jakýmkoliv relevantními důkazy. Se všemi tvrzeními se navíc důkladně vypořádal také soud prvního stupně.⁴⁰ přestože nemusel, protože všechny námitky bylo možné vyvrátit na základě principu ochrany třetích osob jednajících v dobré víře.

3.3.2 K námitkám Žalobce a) k neplatnosti SSN, SSCF a ICA (část VII.B/ odvolání Žalobce a))

K námitce nepravosti Smluv

- [64] K údajné nepravosti Smluv se Žalovaná č. 1 vyjádřila výše v části 3.1.1 tohoto vyjádření.
- K námitce týkající se nedostatku oprávnění Boudewijna Wentinka podepsat Smlouvy
- [65] Žalobce a) se neustále snaží zpochybňovat platnost plné moci a oprávnění pana Wentinka podepsat Smlouvy za Žalobce b). Tyto námitky však z pohledu českého práva (ani z pohledu cizích právních řádů, kterými se Smlouvy řídí) nezakládají neplatnost příslušných právních jednání (viz zj. § 446 OZ⁴¹). Jediným prostředkem obrany může být případně vnitřní postih členů příslušných orgánů Žalobce b), pokud pochybili. Za žádných okolností však tyto skutečnosti nemohou jít k tíži třetích osob jednajících s Žalobcem b) v dobré víře, jako je Žalovaná č. 1 a ostatní věřitelé, které v nadepsaném řízení reprezentuje (§ 444 odst. 1 OZ).

³⁸ Společné stanovisko ohledně anglického práva profesora Gabriela Mosse, QC, a Adama Goodisona (Joint Opinion on English Law of Professor Gabriel Moss QC and Adam Goodison) ze dne 3. 4. 2017 („**Anglické stanovisko**“); a expertní stanovisko Richarda Levina ve vztahu k určitým garancím podle New Yorkského práva (Expert Opinion of Richard Levin, Regarding Certain Guarantees under New York Law) ze dne 4. 4. 2017 („**NY stanovisko**“).

³⁹ Viz např. odst. 30.2 Napadeného rozsudku: „Mezi stěžejní zásady každého právního řádu patří spolu se zásadou autonomie vůle smluvních stran i ochrana třetích osob. Právě autonomie smluvních stran je omezena zásadou ochrany třetích osob, neboť práva třetích osob nemohou být negativně ovlivněna právním jednáním, kterého se nemohly tyto osoby účastnit a ovlivnit jej. Ochrana třetích osob je posílena také směrnicemi EU, která jejich prostřednictvím harmonizuje právní předpisy členských států v oblastech, které jsou pro EU významné.“

⁴⁰ Viz část 29 a násl. Napadeného rozsudku.

⁴¹ Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

- [66] Nad rámec výše uvedeného a vyjádření Žalované č. 1 k odvolání Žalobce b) níže, Žalovaná č. 1 podotýká, že se při uzavření Smluv spoléhala na prohlášení Žalobce b) učiněná v příslušných Smlouvách. A to zejména, že potřebné korporátní souhlasy byly řádně zajištěny a že veškeré nutné korporátní procesy byly splněny dle příslušného práva⁴² (což zahrnuje také informační povinnost o potenciálním střetu zájmů, k němuž však při uzavírání Smluv stejně nedošlo, protože Restrukturalizace 2014 byla výhodná i (ne-li hlavně) pro Žalobce b)).
- [67] Žalovaná č. 1 jedním dechem dodává, že výše zmíněná prohlášení se do podobné finanční dokumentace začleňují právě proto, že nelze rozumně očekávat, že by si věřitelé (zejm. velké nadnárodní banky) byli schopni kontrolovat veškerá korporátní rozhodnutí a splnění všech interních procesů dlužníků, což od nich neočekává ani české právo, ani jiné vyspělé právní jurisdikce. Jde tudíž o zcela standardní praxi (přinejmenším) na syndikovaném finančním trhu, že se věřitelé spoléhají na řádné splnění všech nezbytných interních kroků dlužníků.

K námitce neexistence korporátních rozhodnutí, uvedení orgánů Žalobce b) v omyl

- [68] Ještě absurdnější je tvrzení Žalobce a), že došlo k uvedení orgánů Žalobce b) v omyl, resp. že pokud by to byla pravda (což není), měla by tato skutečnost vést k neplatnosti uzavřených Smluv. Ani tvrzený omyl orgánů Žalobce b) nemůže jít k tíži Žalované č. 1.
- [69] Nadto je evidentní, že k žádnému uvedení v omyl nedošlo. Představenstvo Žalobce b) vědělo, že ocenění ručení bylo založeno pouze na indikativním ocenění, a nic proti tomu nenamítalo, ba naopak s tím souhlasilo. To dokládají mimo jiné dohody o odměně za ručení dle SSN a SSCF provedené k důkazu na návrh Žalobce b), v nichž se na toto indikativní ocenění přímo odkazuje a na jejichž základě si Žalobce b) nechával měsíčně vyplácet odměnu právě ve výši určené indikativním oceněním. I tato argumentace Žalobce a) je uměle vykonstruovaná a účelová.

K námitce úmyslu obejít české insolvenční právo

- [70] Tuto námitku nelze chápat jinak než jako pokus o obstrukci a zahlcování příslušných soudů nesmyslnými tvrzeními. Žalobce a) se snaží vytrhnout z kontextu a dále dezinterpretovat účel restrukturalizace, jak je popsána ve Scheme of Arrangement. Jediným účelem volby zahraničního práva byla skutečnost, že se na financování podílel celý syndikát zahraničních bank, pro které by bylo jednoduše nemyslitelné, nepraktické a nestandardní financovat podle místního práva ručitele (tím spíš to nedávalo smysl, když primárními dlužníky byly zahraniční mateřské společnosti Žalobce b)). Navíc, jak uvedl soud prvního stupně, tato námitka není relevantní.⁴³

K námitce týkající se údajného nevypořádání všech námitek Žalobce a)

- [71] Konečně k námitce Žalobce a) ohledně údajné nepřezkoumatelnosti Napadeného rozsudku je nutné podotknout, že podle konstantní judikatury Ústavního soudu⁴⁴ se soudy v odůvodnění

⁴² Viz např. článek 19.4 (*Pravomoc a oprávnění*) SSCF.

⁴³ Viz odst. 39.10.14 Napadeného rozsudku.

⁴⁴ Viz např. Nález ÚS ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 2155/16: „Ústavní soud ve své judikatuře vztahující se k požadavkům na řádné odůvodnění jako součásti práva na spravedlivý proces zdůrazňuje, že se požaduje přiměřeně dostatečná míra odůvodnění, tedy "rozsah této povinnosti se

nemusí vypořádat s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení, zvláště pak, pokud jde o námitky marginální či námitky zjevně obstrukčního charakteru. Zároveň takovýto postup nezakládá nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí. Ve svém nálezu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, Ústavní soud uvedl, že „[a]čkoli čl. 6 odst. 1 soudy zavazuje, aby svá rozhodnutí odůvodňovaly, tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument (viz *Van Hurk proti Nizozemí*, 1994).“ (zvýraznění přidáno).

- [72] Nad rámec toho však Žalovaná č. 1 podotýká, že soud prvního stupně vynaložil nadstandardní úsilí a vypořádal se opravdu s každou námitkou (o čemž svědčí také skutečnost, že Napadený rozsudek je na 164 stran), což je na české poměry velmi výjimečné. V mnoha případech to ani nebylo nezbytné, protože šlo o irelevantní nebo obstrukční argumenty Žalobců. Zároveň se námitka nepřezkoumatelnosti jeví úsměvně, když byl Žalobce a) schopný se k tomuto „nepřezkoumatelnému“ Napadenému rozsudku vyjádřit ve svém obsáhlém odvolání na 45 stran.

3.4 **K námitkám Žalobce a) k nákladům řízení (část VIII. odvolání Žalobce a))**

3.4.1 *K výši tarifní hodnoty (část VIII.A/ odvolání Žalobce a))*

- [73] Žalobce a) ve svém odvolání uvádí, že nesouhlasí s určením tarifní hodnoty ve výši 150.000 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), ve vztahu k Odpůřčí žalobě jako součtu tří základních tarifních hodnot za každou ze Smluv, jejichž neúčinnosti se domáhal. Žalobce a) tvrdí, že jako tarifní hodnota tohoto sporu (v rámci Odpůřčí žaloby) měla být určena částka 50.000 Kč.
- [74] Takový závěr je však v přímém rozporu s textem zákona (§ 12 odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. c) AT), jakož i aktuální judikaturou, neboť Žalobce a) v rámci jedné Odpůřčí žaloby odporoval třem různým právním jednáním, a tedy jsou zde od počátku spojeny tři věci ke společnému řízení (a to nikoliv právním předpisem). Viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 29 Cdo 1484/2017: „S ohledem na to, že šlo o určení neplatnosti dvou právních jednání – smlouvy o úvěru a smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitosti, činila dle § 12 odst. 3 této vyhlášky tarifní hodnota 100 000 Kč (2x 50 000 Kč), čemuž podle § 7 bodu 5. vyhlášky odpovídá odměna ve výši 5 100 Kč.“ (zvýraznění přidáno).⁴⁵

může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého případu" s tím, že závazek odůvodnit rozhodnutí "nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument" (kupř. nálezy sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).“ (zvýraznění přidáno) nebo

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 32 Cdo 5197/2009: „Pro úplnost Nejvyšší soud uvádí, že podle ustálené judikatury je soud povinen uvést důvody pro své rozhodnutí, avšak tato povinnost nemůže být chápána jako příkaz předložit detailní odpověď na každý argument; rozsah této povinnosti se může lišit podle povahy rozhodnutí, přičemž její splnění může být hodnoceno pouze ve světle konkrétních okolností případu“ (zvýraznění přidáno).

⁴⁵ Obdobně viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze 30. 8. 2019, sp. zn. 31 ICm 727/2019-44. Dále viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, usnesení

- [75] Nelze samozřejmě v judikatuře vyloučit případy, kdy soud nesprávně vycházel z nižší tarifní hodnoty na základě nesprávného vyčíslení nákladů účastníkem řízení (soud nemá ambici a ani nemůže přiznat účastníku řízení na nákladech řízení víc, než o co si požádá). To nic nemění na tom, že rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení je správné.
- [76] Konečně, je zřejmé, že obecným smyslem uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení je náhrada vynaložených nákladů účastníkovi řízení při jeho obraně proti nárokům, které se ukážou jako neopodstatněné. Hrozba náhrady nákladů řízení však má sloužit i jako jistá bariéra před uplatňováním neopodstatněných nároků. Výklad zastávaný Žalobcem a) by byl v přímém rozporu s těmito principy. Je zjevné, že žalovaní z Odpůrčí žaloby museli vystavit svou procesní obranu ve vztahu ke každému odporovanému právnímu jednání zvlášť. Podle výkladu Žalobce a) by však vůbec nezáleželo na tom, kolik právních jednání je Odpůrčí žalobou napadáno, a tedy kolik úsilí museli žalovaní vynaložit. Zároveň by insolvenční správci nebyli nijak odrazováni od podávání neopodstatněných odpůrčích žalob.

3.4.2 Ke zvýšení odměny na trojnásobek (část VIII.B/ odvolání Žalobce a))

- [77] Ke zpochybňování mimořádné časové a právní obtížnosti sporu a zvýšení odměny na trojnásobek z důvodu nutnosti extenzivního použití cizího práva a cizího jazyka, a to jak Žalobcem a), tak Žalobcem b), Žalovaná č. 1 předně odkazuje na vlastní slova Žalobce b). Ten ve své ústavní stížnosti ze dne 21. 12. 2018 proti vyloučení Mgr. Kuhna (součástí spisu) označil věc za „*mimořádně složitou a obsáhlou*“ s tím, že „*pouze studium tisíců stran složitého důkazního materiálu v cizích jazycích vyžaduje mnoho měsíců usilovné práce zkušeného týmu právníků*“, a to i „*s ohledem na složitost předmětu incidenčního sporu a přítomnost cizího prvku (osoba žalobce, jazyk, v kterém jsou písemnosti vyhotoveny a rozhodné právo)*“.⁴⁶ Protichůdná argumentace Žalobců tak naráží sama na sebe, jako již poněkoličtější v tomto řízení.
- [78] Kromě toho Žalobce a) s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4016/2016, namítá, že není možné přistoupit k paušálnímu navýšení odměny podle § 12 odst. 1 AT a že je nutné zvýšení posuzovat ve vztahu ke každému úkonu zvlášť. K tomu Žalovaná č. 1 uvádí, že Nejvyšší soud v předmětném rozhodnutí posuzoval případ s odlišnými skutkovými okolnostmi a jeho závěry je pak třeba vykládat v kontextu daného případu.⁴⁷
- [79] V tomto případě (ve zdejším řízení) se však nadstandardní obtížnost projednávané věci projevuje nutně v každém provedeném úkonu. Zásadní skutečností je, že Smlouvy (tedy úkony, jejichž neplatnost a neúčinnost je namítána a na základě kterých vznikly Pohledávky) se řídí cizím právem (a to navíc dvěma různými právními řády, které jsou založeny na

Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. 30 Cdo 4401/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 26 Cdo 2960/2013.

⁴⁶ Viz odst. 3 a 42 ústavní stížnosti Žalobce b) ze dne 21. 12. 2018 proti vyloučení Mgr. Kuhna.

⁴⁷ V předmětném řízení byla odměna právního zástupce paušálně zvýšena s odkazem na postup orgánů činných v trestním řízení, spočívající ve vrácení věci k došetření a následném zastavení trestního stíhání, délku řízení a medializaci případu. V takovém případě skutečně připadá v úvahu zvýšení odměny maximálně ve vztahu k několika jednotlivým úkonům.

odlišném právním systému, než je české právo). Cizího práva se tedy týkal každý jednotlivý úkon učiněný Žalovanou č. 1 (což se však zjevně netýká též úkonů Žalobců, kteří zcela rezignovali na studium příslušného cizího práva). Dále, jak již uvedl soud prvního stupně, v daném případě bylo užito nadprůměrné množství listinných podkladů sepsaných převážně v cizím jazyce. Námitka Žalobce a), že účastníci řízení nebyli nuceni použít cizích jazyků, když veškerá dokumentace byla (posléze) přeložena soudními překladateli, je zjevně nesmyslná.

- [80] Nesprávný je též názor, že časově náročný úkon je pouze úkon, který je proveden mimo pracovní dobu advokátní kanceláře.⁴⁸ Časová náročnost může spočívat v délce samotného úkonu a též v délce přípravy. Doba prvního jednání v celkové délce 15 jednacích dnů pak poukazuje naopak na celkovou komplikovanost a náročnost případu z důvodů uvedených výše.

3.4.3 K přiznání náhrady hotových výdajů za Stanoviska (část VIII.C/ odvolání Žalobce a))

- [81] Žalobce a) dále rozporuje přiznání náhrady nákladů vynaložených na Stanoviska.
- [82] K tomu Žalovaná č. 1 uvádí, že Stanoviska byla zpracována předními odborníky v daném oboru (k tomu viz odst. 15.121. a 15.122. Napadeného rozsudku) a byla naprosto zásadní pro posouzení otázek cizího práva v daném řízení.⁴⁹ Pokud by Žalovaná č. 1 předmětná Stanoviska nezajistila, musel by soud přistoupit k zajištění expertních posouzení otázek cizího práva sám.
- [83] Ve vztahu k ceně Stanovisek Žalovaná č. 1 uvádí, že vzhledem k velmi vysoké odbornosti jejich zpracovatelů a průměrným odměnám za právní služby ve Velké Británii a USA tato cena zjevně není nepřiměřená. Nutno též dodat, že hodnota expertního stanoviska není definována jeho délkou, ale jeho kvalitou.

3.4.4 K přiznání náhrady hotových výdajů za posudek APOGEO (část VIII.C/ odvolání Žalobce a))

- [84] Ve vztahu k přiznání náhrady nákladů za znalecký posudek znaleckého ústavu APOGEO Esteem, a. s. (dále jen „**Posudek APOGEO**“), Žalovaná č. 1 uvádí, že soud prvního stupně v Napadeném rozsudku odůvodnil, proč přiznal náhradu nákladů za tento posudek, přestože jej následně z důvodu procesní ekonomie neprovedl.⁵⁰
- [85] Žádný právní předpis nestanoví, že neprovedení důkazu (v tomto případě Posudku APOGEO), bez dalšího vede k závěru, že náklady na takový důkaz nejsou účelné. Ve smyslu § 142 odst. 2 OSŘ má úspěšný účastník ve sporu právo na náhradu nákladů, které musel nezbytně vynaložit,

⁴⁸ KOVÁŘOVÁ, Daniela aj. In: Balík, Stanislav; Diblíková, Lucie; Havlíček, Karel; Klein, Bohuslav; Kovářová, Daniela; Němec, Robert; Tichá, Hana; Vrábliková, Petra; Vychopeň, Martin; Žižlavský, Michal Vyhláška o advokátním tarifu: Komentář [Systém ASPI], k § 12.: „*Také pojem úkon časově náročný je neurčitý, byť jeho vymezení je jednodušší. Časově náročné úkony jsou úkony velmi dlouhé, trvající déle než několik hodin, anebo úkony vykonané večer, v noci, ve svátek nebo v den pracovního volna (viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. 8 To 12/02, nebo usnesení Krajského soudu v Hradci Králové z 28.11.2001, čj. 13 To 569/2001-394)*“.

⁴⁹ Viz např. odst. 25.7, 25.8, 37.14, 38.6, 38.8.2, 38.9.3, 39.11.2, 40.11, 40.15.7 Napadeného rozsudku.

⁵⁰ Viz odst. 64 Napadeného rozsudku.

aby mohl řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu.⁵¹ Takovými náklady jsou bezpochyby i náklady Žalované č. 1 na vypracování Posudku APOGEO.

- [86] Potřeba vypracování Posudku APOGEO byla totiž vyvolána především postupem Žalobce a), v přímé reakci na jím předložený Znalecký posudek Ing. Brady, který se vyjadřoval k otázce přiměřenosti protiplnění a který byl soudem prvního stupně k důkazu proveden (a znalec vyslechnut). Žalovaná č. 1 potom pouze realizovala své právo bránit se proti Odpůrčí žalobě a vyjádřit se ve smyslu § 123 OSŘ ke všem navrženým či provedeným důkazům a plnila svou povinnost tvrzení a důkazní dle § 101 odst. 1 písm. a) a § 120 odst. 1 OSŘ.
- [87] Nelze klást k tíži Žalované č. 1, že k neprovedení tohoto důkazního prostředku došlo z důvodu, že soud prvního stupně posléze dospěl k závěru, že předpoklady odporovatelnosti Smluv nejsou naplněny i bez dalšího zkoumání výše přímého protiplnění za poskytnuté ručení. Na takový postup se totiž Žalovaná č. 1 s ohledem na průběh řízení nemohla spoléhat.
- [88] Představa, že Žalovaná č. 1 zůstane pasivní a na vyjádření Žalobce a) a jím předložený znalecký posudek nezareaguje, je zcela nemístná, tím spíše pokud se (jako je tomu v tomto případě) jedná o značně komplikovaný spor o částku ve výši přes deset miliard korun. Stěží by se mohla Žalovaná č. 1 kvalifikovaně vyjádřit k tvrzením a důkazům předloženým Žalobci a hájit tak řádně svá práva v řízení před soudem prvního stupně, pokud by na vypracování Posudku APOGEO rezignovala. Takový postup by byl zcela jistě nejen v rozporu s procesními povinnostmi Žalované č. 1, ale mj. i v rozporu s povinnostmi právního zástupce Žalované č. 1 postupovat *de lege artis*, jak mu ukládá zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii.

4. VYJÁDŘENÍ K ODVOLÁNÍ ŽALOBCE B)

4.1 K námitce Žalobce b), že rozhodoval vyloučený soudce (část II. odvolání Žalobce b))

- [89] Žalovaná č. 1 se k tomuto odvolacímu důvodu podrobně vyjádřila v kapitole 3.1.2 tohoto vyjádření. Níže proto zareaguje již pouze na další zavádějící či nepravdivá tvrzení Žalobce b).
- [90] Tvrzení o zaujatosti Soudkyně vůči Žalobci b) a Mgr. Kuhnovi je nepravdivé. Mgr. Kuhn byl vyloučen ze zastupování z důvodu rozporu jeho zájmů se zájmy Žalobce b) podle odst. 32 odst. 2 OSŘ, nikoliv z důvodu jeho procesní taktiky.⁵² Zmiňuje-li pak Žalobce b), že zaujatý postoj soudkyně dokládá i její snaha „ověřovat vhodnost“ volby nového zástupce dotazem na zbylé účastníky řízení, zda mají něco k osobě nového zástupce Žalobce b), záměrně zamlčuje, že sám Žalobce b) Soudkyni k takovému postupu vyzval.⁵³

⁵¹ Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3190/2014.

⁵² Viz str. 67 a násl. Protokolu o jednání před soudem prvního stupně – přepis zvukového záznamu ze dne 29. 10. 2018 (dále jen „**Protokol ze dne 29. 10. 2018**“) a odst. 20. Napadeného rozsudku.

⁵³ Viz str. 16 Protokolu o jednání před soudem prvního stupně – přepis zvukového záznamu ze dne 25. 3. 2019 (dále jen „**Protokol ze dne 25. 3. 2019**“).

- [91] Důvodem, proč soud prvního stupně podal insolvenčnímu soudu podnět, aby tento v rámci dohlédací činnosti ověřil u Žalobce b), zda přihlásil pohledávku z titulu ručení do likvidace Žalované č. 2 a Žalované č. 3, byla skutečnost, že Žalobce b) nebyl schopen na opakovaný dotaz soudu relevantně odpovědět. Na ústním jednání dne 29. 10. 2018 Žalobce b) sdělil soudu, že nároky přihlásil,⁵⁴ aby pak na jednání dne 25. 3. 2019 tvrdil, že je nepřihlásil, a ihned poté, že tam „možná něco udělali“ a že to ověří a dá soudu vědět, což se nestalo.⁵⁵ Soud prvního stupně tedy nepřistoupil k podnětu bez dalšího. Tato situace (otázka přihlášení regresních pohledávek ve výši miliard korun z údajně neexistujících Smluv) je zároveň zcela nesrovnatelná s tím, že soud u právního zástupce Žalované č. 1 telefonicky zjišťoval doplňující informace k uplatněnému nároku na náhradu hotových výdajů za ubytování a cestovné.
- [92] Není pak zřejmé, jak lze skutečnost, že si soud prvního stupně pro zjednodušení průběhu dokazování vyžádal dokument shrnující ekonomické údaje Žalobce b) vyplývající z účetních závěrek či znalecký posudek od Policie ČR, klasifikovat jako jednání ve prospěch Žalované č. 2 a Žalované č. 3. Nutno dodat, že pokud by byly Žalovaná č. 2 a Žalovaná č. 3 trestně stíhány, měly by samozřejmě ke všem těmto podkladům přístup.
- [93] Žalovaná č. 1 pak znovu opakuje, že se všemi těmito námitkami se již zdejší soud vypořádal ve Druhém rozhodnutí o nevyhloučení, když uvedl, že se jedná o okolnosti, které spočívají v postupu Soudkyně a nemohou být tedy důvodem pro její vyloučení (viz odst. [20] výše).
- [94] Odkazuje-li Žalobce b) na princip předvídatelnosti a legitimního očekávání účastníků řízení, tak lze uvést, že v rozporu s těmito principy by bylo zejména, pokud by odvolací soud rozhodl v rozporu se závěry Prvního rozhodnutí o nevyhloučení a Druhého rozhodnutí o nevyhloučení.
- [95] Není též pravdou, že by se zdejší soud nezabýval námitkou podjatosti Soudkyně založenou na vyloučení Mgr. Kuhna, když touto námitkou se zdejší soud zabýval již v Prvním rozhodnutí o nevyhloučení (odst. 19.) a není nutné, aby se jí zabýval dvakrát.

4.2 K námitce Žalobce b) k nepřipustnosti spojení řízení (část III. odvolání Žalobce b))

- [96] V dané věci není pochyb o tom, že byly dány podmínky pro spojení řízení o Určovací žalobě a Odpůrčí žalobě podle § 112 OSŘ, neboť věci spolu skutkové souvisí. Předpokladem posuzování neúčinnosti Smluv je jejich platnost a důvodem popření Pohledávek byla i údajná neúčinnost Smluv. Ostatně se jedná o naprosto standardní postup v obdobných věcech.⁵⁶

⁵⁴ Viz str. 3–4 Protokolu ze dne 29. 10. 2018.

⁵⁵ Viz str. 26–27 Protokolu ze dne 25. 3. 2019.

⁵⁶ Viz např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 29 ICdo 13/2012: „V případě, že přihlášený věřitel podá žalobu na určení práva na uspokojení pohledávky ze zajištění a insolvenční správce podá v rámci téhož řízení (§ 97 odst. 1 o. s. ř.) odpůrčí žalobu, insolvenční soud zásadně obě žaloby v tomto řízení projedná a rozhodne o nich; o tom, že by tu nebyly podmínky pro spojení věcí (§ 97 odst. 2 o. s. ř.) nemá Nejvyšší soud žádné pochybnosti. Naopak, kdyby oba incidenční spory v rámci insolvenčního řízení byly zahájeny samostatně, byly by dány předpoklady pro jejich spojení (§ 112 odst. 1 o.s.ř.).“

- [97] Žalovaná č. 1 pak nerozumí tomu, jak by i případné nesprávné spojení věcí mohlo mít vliv na správnost Napadeného rozsudku a naplňovat jakýkoli odvolací důvod podle § 205 OSŘ. Za odvolací důvod samozřejmě není možné považovat ani pomocné označení stran sporu (které neznamená, že soud důsledně nedbal pravidel rozdělení důkazního břemene) či pořadí závěrečných řečí (s ohledem na výše uvedenou propojenost obou spojených řízení).
- [98] Žalovaná č. 1 konečně dodává, že ke spojení řízení došlo na návrh Žalobce a), tedy nikoliv z vůle kteréhokoli ze žalovaných.

4.3 K námitce Žalobce b) k nezákonnému vyloučení zástupce odvolatele (část IV. odvolání Žalobce b))

- [99] K této námitce se Žalovaná č. 1 již podrobně vyjádřila v kapitolách 3.1.3 a 4.1 výše.
- [100] Ve vztahu k tvrzení Žalobce b) lze pouze doplnit, že vyloučení Mgr. Kuhna nepředstavuje „zásah do ústavně zaručeného práva odvolatele na volbu zástupce“, jak se Žalobce b) snaží nadepsaný soud přesvědčit, jak výslovně uvedl Ústavní soud při posuzování jeho ústavní stížnosti (viz výše, usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 4246/18).

4.4 K námitce Žalobce b) k rozhodnutí nad návrh (část V. odvolání Žalobce b))

- [101] Zcela nesmyslné je též tvrzení Žalobce b), že soud prvního stupně rozhodl výrokem V. Napadeného rozsudku nad návrh, když rozhodl, že se určuje pohledávka ve výši 621.273.214,79 Kč vzniklá z titulu ručení odvolatele „za závazky vzniklé ze smluv nazvaných *Super Senior Term Facility Agreement EUR 35,000,000 ze dne 9. 9. 2014 a Intercreditor Agreement ze dne 7. 10. 2014 a přihlášená žalovanou 1. přihláškou č. P100*“.
- [102] K tomu Žalovaná č. 1 uvádí, že se v souladu s § 198 InsZ domáhala určení pravosti a výše této Pohledávky 2, a to z právního titulu, na základě kterého byla přihlášena přihláškou č. P 100 (Pohledávka 2 pak skutečně vznikla na základě obou těchto smluv společně, když SSCF upravuje ručitelský závazek a ICA tzv. *parallel debt*, tedy v podstatě oprávnění Žalované č. 1 vymáhat pohledávku). Soud prvního stupně výrokem V. Napadeného rozsudku zcela zjevně nezaložil existenci více dluhů (příčemž není zcela zřejmé, jak k takovému závěru Žalobce b) dospěl), ale podle návrhu určil, že Pohledávka 2 je po právu co do pravosti a do výše.

4.5 K námitce Žalobce b), že Žalobce b) není stranou ručitelského závazku pro pokračující protiprávní jednání (část VII. odvolání Žalobce b))

- [103] Úvahy o jakémisi dlouhodobém protiprávním jednání koordinovaném Žalovanou č. 1 jsou naprosto nesmyslnými a nepodloženými spekulacemi, které navíc nijak nesouvisí s předmětem tohoto řízení. Těmito tvrzeními se Žalobce b) pouze snaží zastřít nedostatek věcné argumentace ve vztahu k popření pravosti Pohledávek. K veškerým tvrzením Žalobce b)

v tomto ohledu se již Žalovaná č. 1 v průběhu předmětného řízení vyjádřila a na toto vyjádření v plném rozsahu odkazuje.⁵⁷

- [104] Soud prvního stupně pak naprosto oprávněně odmítl důkazní návrhy Žalobce b) vztahující se k prokazování historických skutečností s tím, že tyto skutečnosti nejsou předmětem řízení.⁵⁸ S tímto zdůvodněním se Žalovaná č. 1 plně ztotožňuje.

4.6 K námitce Žalobce b), že Žalobce b) není stranou ručitelského závazku pro nedostatek zmocnění (část VIII. odvolání Žalobce b))

- [105] Zmocnění pana Wentinka k podepsání Smluv je jasně doloženo plnou mocí, která dává panu Wentinkovi široké oprávnění k uzavírání a podepsání různých dokumentů, přičemž příloha č. 1 k plné moci mezi tyto dokumenty explicitně řadí SSN, SSCF a ICA. Tato plná moc byla schválena rozhodnutím představenstva Žalobce b) ze dne 2. 9. 2014 (dále jen „**Usnesení představenstva ze dne 2. 9. 2014**“) a vzata na vědomí rozhodnutím dozorčí rady Žalobce b) ze dne 3. 9. 2014 (oba dokumenty provedeny k důkazu).
- [106] Z Usnesení představenstva ze dne 2. 9. 2014 nevyplyvá žádné omezení zmocnění pana Wentinka ani zánik zmocnění, jak se snaží tvrdit Žalobce b). Jak uvedl soud v Napadeném rozsudku (odst. 32.2.7), plná moc byla vyhotovena před jednáním představenstva, tudíž členové představenstva měli možnost se s textem plné moci seznámit a případně jej upravit. V memorandu Usnesení představenstva ze dne 2. 9. 2014 navíc výslovně potvrdili, že plná moc byla panu Wentinkovi udělena, a to „*k učinění veškerých kroků potřebných k realizaci Plánu a Restrukturalizace, mimo jiné včetně vyhotovení a uskutečnění veškerých dokumentů a transakcí uvedených ve zmíněné plné moci za Společnost*“ (zvýraznění přidáno).
- [107] I kdyby pak z Usnesení představenstva ze dne 2. 9. 2014 či jakéhokoli jiného interního rozhodnutí orgánů Žalobce b) vyplývalo omezení rozsahu zmocnění pana Wentinka (což není pravda), nemá takové omezení žádné účinky vůči třetím osobám, pokud jim nebylo známo (jak také zdůvodnil soud v odst. 32.2.9 Napadeného rozsudku). Nic takového nebylo zjištěno, přičemž z odst. 43 Určovací žaloby nevyplyvá nic víc, než že Žalovaná č. 1 měla toto usnesení k dispozici v době jejího podání, nikoliv v době uzavření Smluv.
- [108] Jak již také bylo v řízení několikrát zopakováno, je naprosto irelevantní, zda bylo u podpisové kolonky pana Wentinka v kopii SSN uvedeno, že smlouvu podepisoval za Žalobce b) na základě plné moci či jako Chief Legal Officer, neboť rozhodující je, že pan Wentink byl zmocněn SSN uzavřít. Ani oprava podpisové doložky nemůže mít vliv na platnost SSN, přičemž již výše bylo uvedeno, že soud důkaz touto kopií SSN „se škrtem“ ani neprováděl.
- [109] Mezi Žalobcem b) a panem Wentinkem rovněž neexistoval žádný střet zájmů, neboť Restrukturalizace 2014 byla provedena v zájmu celé skupiny NWR a byla pro Žalobce b) výhodná (k tomu viz odst. [40] a násl. tohoto vyjádření). Bez ohledu na to sám Žalobce b)

⁵⁷ Část 4.3. vyjádření Žalované č. 1 ze dne 17. 10. 2019.

⁵⁸ Viz např. odst. 17.40. – 17.59. a dále odst. 30.10. Napadeného rozsudku.

jasně projevil vůli Smlouvy uzavřít a být jimi vázán (viz např. již zmíněné Usnesení představenstva ze dne 2. 9. 2014, usnesení dozorčí rady ze dne 3. 9. 2014, uzavření dohod o odměnách za ručení nebo faktické plnění Smluv přijímáním těchto odměn). Uzavřením Smluv pak pan Wentink pouze plnil vůli Žalobce b), a nemohlo se tedy jednat o střet zájmů.

- [110] Ani případný střet zájmů Žalobce b) a pana Wentinka by však neměl žádný vliv na platnost Smluv, neboť § 437 OZ výslovně umožňuje zastoupení i v případě rozporu zájmů zmocněnce a zmocnitele, pokud o takovém rozporu zastoupený ví. Postavení pana Wentinka pak bylo Žalobci b) zjevně známé a plná moc byla výslovně udělena i pro případ, že pan Wentink rovněž jedná jako protistrana Žalobce b) nebo zástupce takové protistrany (viz písm. e) plné moci). S ohledem na § 44 odst. 2 a 3 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, ve znění pozdějších předpisů, navíc Smlouvy zavazují Žalobce b) již tehdy, pokud jsou platné podle newyorského nebo anglického práva, což nepochybně jsou.⁵⁹
- [111] Není pak zcela zřejmé, jak souvisí s údajným střetem zájmů Žalobce b) a pana Wentinka při uzavření konkrétních Smluv v roce 2014 vyplacení dividend v roce 2006 či vydání dluhopisů v roce 2010. Nicméně lze shrnout, že i v případě, že by byla Žalobci b) ovlivněním ze strany společností ze skupiny NWR způsobena újma, nemá to za následek neplatnost Smluv, ale pouze povinnost k náhradě újmy mezi těmito osobami (viz § 71 a násl. zákona o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)).

4.7 K námitce Žalobce b), že si strany neujednaly rozhodné právo (část IX. odvolání Žalobce b))

- [112] Pan Wentink byl plnou mocí zmocněn k uzavření Smluv v plném rozsahu, tedy včetně volby práva. Pro Žalovanou č. 1 je stále těžko pochopitelný argument, že k uzavření doložky o volbě práva je nutné výslovné zmocnění, tedy další zmocnění nad rámec obecného zmocnění uzavřít závazek. Doložka o volbě práva je sice do jisté míry autonomním smluvním ujednáním, nicméně stále se pojí s hlavním závazkem a v zásadní míře definuje jeho obsah. Určení rozhodného práva určuje obsah práv a povinností, které nejsou do detailu upraveny ve smlouvě, a v některých případech dokonce i to, zda je závazek vůbec platný a vymáhatelný.
- [113] Jak soud prvního stupně správně dovodil, z žádného ustanovení právního předpisu neplyne nutnost výslovného zmocnění k uzavření doložky o volbě práva. Takový požadavek by zároveň nedával žádný smysl. Žádné omezení ve vztahu k volbě práva pak nevyplývá ani z plné moci (naopak pan Wentink byl zmocněn k podpisu Smluv v plném rozsahu, jakož i k veškerým dalším nezbytným souvisejícím úkonům). I kdyby však takové omezení existovalo, nemá takové omezení žádné účinky vůči třetím osobám, tedy vůči Žalované č. 1.
- [114] Argumentace Žalobce b) se jeví o to absurdnější v dané situaci, kdy byly Smlouvy uzavírány mnoha zahraničními subjekty sídlícími v různých státech. V takovém případě lze samozřejmě očekávat, a je to běžnou praxí, že bude smluvně ujednána volba rozhodného práva, neboť

⁵⁹ Viz poslední odstavec na str. 7 NY stanoviska a odst. 79 písm. C Anglického stanoviska.

smluvní strany nebudou mít zájem spoléhat na mnohdy nejasná kolizní ustanovení právních řádů. V daném případě pak byl Žalobce b) zcela zřejmě srozuměn s tím, že volba práva bude provedena, když měl k dispozici Smlouvy obsahující doložku o volbě práva (viz např. Usnesení představenstva ze dne 2. 9. 2014).

- [115] Mylný je též argument Žalobce b), že nebylo zvoleno rozhodné právo pro ručitelský závazek ze SSCF, neboť doložka o volbě práva výslovně nezmiňuje ručitelský závazek. Ručitelský závazek je obsažen v čl. 18 SSCF a doložka o volbě práva se samozřejmě vztahuje na veškeré závazky, které jsou ve Smlouvě obsaženy. Z kontextu ustanovení čl. 40 SSCF pak vyplývá pouze to, že její strany zamýšlely pro veškeré vzájemné povinnosti zvolit stejné právo, tedy právo anglické. Kdyby strany zamýšlely, aby se ručitelský závazek řídil jiným právem, bylo by to v SSCF výslovně uvedeno.
- [116] **Jelikož je provedení volby práva naprosto jednoznačné a Žalobce b) nerozporuje platnost a vymahatelnost ručitelských závazků obsažených v SSN a SSCF podle aplikovatelného newyorského, resp. anglického práva, je zřejmé, soud prvního stupně rozhodl správně.** Přesto považuje Žalovaná č. 1 za příhodné vyjádřit se i k dezinterpretaci českých právních předpisů, kterou ve svém odvolání uvádí Žalobce b).
- [117] České právo umožňuje smluvní úpravu podmínek ručení a zároveň umožňuje uzavření nepojmenovaného závazku, přičemž limitem stanovení obsahu vzájemných práv a povinností jsou pouze kogentní právní normy, popřípadě dobré mravy a veřejný pořádek. Předmětný ručitelský závazek Žalobce b) by pak nebyl nepřípustný ani podle českého práva.
- [118] Jediným argumentem Žalobce b) pro neexistenci či nevymahatelnost předmětného ručitelského závazku je, že takový závazek údajně neměl kauzu ve smyslu § 1791 OZ. Tento argument nelze pokládat za nic jiného než finální projev rezignace Žalobce b) na jakoukoli relevantní právní argumentaci. Závazek má kauzu, pokud je uzavřen za nějakým účelem, přičemž není podstatné, za jakým.⁶⁰ Kauza tedy neznamená výhodnost závazku, každý může svobodně uzavírat závazky, i kdyby byly finančně nevýhodné, např. darování (čímž Žalovaná č. 1 netvrdí, že Restrukturalizace 2014 byla pro Žalobce b) nevýhodná). V daném případě je pak kauza ručitelských závazků zjevná, neboť ručitelské závazky byly uzavřeny, aby nahradily předchozí ručitelské závazky a aby skupina NWR obdržela finanční prostředky pro další fungování. V neposlední řadě Žalobce b) sám obdržel za ručení finanční odměnu.
- [119] Rozpor s českým právem netvoří ani omezení subrogační regresu. Lze odkázat na § 1938 OZ, které stanoví: „*Plní-li třetí osoba za dlužníka jen část dluhu, může požadovat jen vyrovnání toho, co za dlužníka plnila. Původní věřitel má právo požadovat vyrovnání zůstatku své*

⁶⁰ PELIKÁNOVÁ, Irena a Robert PELIKÁN. § 1791 (Kauza). In: ŠVESTKA, Jiří, Jan DVOŘÁK, Josef FIALA aj. Občanský zákoník: Komentář, Svazek V, (§ 1721-2520) [Systém ASPI]. Wolters Kluwer: „*Je přitom jedno, o jaký účel půjde (s výjimkou účelů nedovolených, srov. dále), nějaký tu ale být musí. Tak zaváží-li se dát někomu sto korun, je jedno, zda tak činím, abych částku např. směnil za nějaké zboží, nebo abych příjemce obdaroval. K něčemu z toho ovšem můj závazek směřovat musí.*“

pohledávky přednostně před novým věřitelem, ledaže se novému věřiteli zaručil, že mu bude nahrazeno, co za dlužníka vydal.“ Toto ustanovení má v praxi obdobný efekt jako ustanovení obsažené v čl. 18.8. SSCF.

4.8 K námitce Žalobce b), že účinky ručitelského závazku jsou v rozporu s tuzemským veřejným pořádkem (část X. odvolání Žalobce b))

- [120] Žalobce b) zakládá tvrzení o rozporu ručitelských závazků s veřejným pořádkem pouze na údajné absenci kauzy. Žalovaná č. 1 již výše vysvětlila, že ručitelské závazky kauzu mají, tudíž je i tato námitka Žalobce b) lichá. Absolutní ručitelský závazek není v rozporu ani s českým právem, natož, aby byly jeho účinky v rozporu s českým veřejným pořádkem. České právo pak zná i kauzální závazky, kterými se lze bez dalšího zavázat za dluh třetí osoby, které nejsou vůči primárnímu dluhu akcesorické – např. přistoupení k dluhu podle § 1892 OZ.
- [121] I v případě, že by ručitelské závazky kauzy neměly, nebyla by taková skutečnost v rozporu s českým veřejným pořádkem. České právo totiž taktéž zná a upravuje tzv. abstraktní závazky. Lze odkázat například na úpravu finanční záruky podle § 2029 OZ nebo § 1791 odst. 2 OZ, podle kterého se u závazků z cenných papírů zásadně po věřiteli nepožaduje, aby kauzu (důvod závazku) tvrdil či dokonce prokazoval. České právo zná rovněž postavení agenta pro zajištění (viz § 20 a násl. zákona č. 190/2004, o dluhopisech, ve znění pozdějších předpisů).
- [122] Zásahem do vlastnického práva podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod pak samozřejmě není, když ručitel hradí dluh, za který se zaručil. Pokud pak má Žalobce b) pocit, že mu v důsledku „konzernové finanční politiky“ vznikla újma, je oprávněn nárok na náhradu takové újmy uplatnit v příslušných řízeních proti příslušným ovládajícím osobám. Nicméně, tyto záležitosti se nijak nedotýkají Žalované č. 1a jejích práv.
- [123] A konečně, Žalovaná č. 1 považuje za absolutně nemyslitelné, že by s českým veřejným pořádkem mohl kolidovat takový projev smluvní svobody (např. omezení regresu), který je v oblasti takto komplexního syndikovaného financování ve všech vyspělých jurisdikcích zcela běžný.

4.9 K námitkám Žalobce b) k zániku pohledávek a započtení (část XI. odvolání Žalobce b))

- [124] Tyto námitky Žalobce b) jsou již na první pohled nesmyslné a byly uplatněny výhradně za účelem dalšího prodlužování řízení, což plyne mimo jiné i z toho, že byly uplatněny až ve značně pokročilé fázi předmětného řízení.⁶¹
- [125] K tvrzenému zániku ručitelských závazků na základě SSN v důsledku prodeje podniku Žalobce b) v rámci insolvenčního řízení Žalovaná č. 1 uvádí, že podle 12.06 písm. (a) SSN dojde k zániku ručitelského závazku v případě, že dojde k prodeji nebo jiné formě zcizení veškerého majetku Žalobce b) nebo jeho podstatné části, ovšem pouze v případě, že je takový prodej nebo jiná forma zcizení povolena SSN. Prodej podniku Žalobce b) bez souhlasu jeho

⁶¹ Námitka započtení byla uplatněna ve vyjádření Žalobce b) ze dne 22. 3. 2019 a tvrzení o zániku ručitelského závazku bylo poprvé uvedeno v jeho vyjádření ze dne 24. 3. 2019.

vlastníka v rámci insolvenčního řízení dle SSN povolen není a zároveň je naprosto nesmyslné, že vůle stran při uzavírání SSN k něčemu takovému měla směřovat. Prodej podniku byl konkrétně v rozporu s čl. 5.11 SSN (*Limitation on Asset Sales*) a čl. 6.02 SSN (*Merger, Consolidation and Sale of Property of Subsidiary Guarantors*).⁶²

- [126] Ve vztahu k námitce započtení je primárním důvodem její nepřipustnosti skutečnost, že **Žalobce b) žádnou pohledávku vůči Žalované č. 1 nemá a nemůže tedy provést započtení. I bez jejího meritorního posuzování je však zřejmé, že tvrzenou pohledávku není možné započíst už jenom z důvodu její nejasnosti a neurčitosti.**
- [127] Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že zkoumáním této tvrzené pohledávky by nepřiměřeně zatížil soudní řízení potřebou rozsáhlého dokazování, přičemž takový postup by byl nevhodný a v rozporu se zásadou ochrany věřitelů. To je zřejmé již ze samotného (byť zcela neurčitého) rozsahu údajného protiprávního jednání a tvrzené (byť zcela nespecifikované) újmy ve výši přesahující 32 mld. Kč. Tvrzení Žalobce b), že veškeré rozhodné skutečnosti je možné zjistit z obchodního rejstříku či z výročních zpráv Žalobce b), je pak spolehlivě vyvráceno už jenom tím, že Žalobce b) k prokázání svých tvrzení vztahujících se k této „pohledávce“ již navrhnul mnoho důkazních prostředků, zahrnujících nejrozličnější smlouvy, výsledky svědků, znalecký posudek a řadu dalších dokumentů.⁶³
- [128] Nutno dodat, že samotná neurčitost a nejasnost „pohledávky“ Žalobce b) brání započtení již z pohledu hmotného práva (viz § 1987 odst. 2 OZ) bez ohledu na to, jestli se soud rozhodne pohledávku zkoumat. Tvrzená pohledávka Žalobce b) je neprosto neurčitá, není jasná, jakého konkrétního protiprávního jednání se měla Žalovaná č. 1 dopustit či jaká je příčinná souvislost mezi jednáním Žalované 1 a tvrzenou újmou atd.
- [129] Nároky vzájemně uplatňované stranami v předmětném řízení pak skutečně nejsou stejného druhu, jak správně dovodil soud prvního stupně. Žalovaná č. 1 se v daném řízení domáhá určení pravosti Pohledávek, zatímco Žalobce b) uplatňuje nárok na náhradu škody. Úvahy Žalobce b) uvedené v odst. 72 jeho odvolání o teoretické možnosti započtení jeho pohledávky proti Pohledávkám jsou zcela nepodstatné, neboť Žalobce b) takto započtení neformuloval.⁶⁴ Žalobce b) formuloval započtení eventuálně a výslovně jako „obranu proti návrhu“. Posouzení provedené soudem prvního stupně je tedy správné.
- [130] Existuje pak řada dalších důvodů, proč není započtení v daném případě možné, které Žalovaná č. 1 podrobně popsala ve svém vyjádření ze dne 17. 10. 2019, na které si dovoluje odkázat.

4.10 K námitkám Žalobce b) k náhradě nákladů řízení (část XII. odvolání Žalobce b))

- [131] Ve vztahu k námitkám Žalobce b) ohledně náhrady nákladů řízení Žalovaná č. 1 nad rámec již výše uvedeného (srov. kapitolu 3.4 tohoto vyjádření) stručně doplňuje následující:

⁶² Blíže k této otázce viz odst. 4.1.2. vyjádření Žalované č. 1 ze dne 17. 10. 2019.

⁶³ Viz například vyjádření Žalobce b) ze dne 22. 3. 2019.

⁶⁴ Viz vyjádření Žalobce b) ze dne 22. 3. 2019.

- (a) Žalovaná č. 1 s odkazem na závěry dovozené výše (viz čl. 3.4.1 tohoto vyjádření) trvá na tom, že je-li podána žaloba na určení dvou pohledávek, vzniklých ze dvou různých právních titulů a přihlášených dvěma různými přihláškami (jako Určovací žaloba), je namístě určit tarifní hodnotu součtem fixních tarifních hodnot podle § 12 odst. 3 AT.
- (b) Zvýšení mimosmluvní odměny na trojnásobek aproboval Žalobce b) již svými názory uvedenými ve své ústavní stížnosti (viz odst. [77] výše).
- (c) K účelnosti nákladů vynaložených na Stanoviska a Posudek APOGEO se Žalovaná č. 1 vyjádřila v kapitole 3.4.3 a 3.4.4 tohoto vyjádření.
- (d) Žalovaná č. 1 doložila své hotové výdaje fakturami, což je v souladu s běžnou praxí.
- (e) Vzhledem k tomu, že Žalobce b) nijak nezdůvodňuje, které konkrétní náklady by neměl být povinen hradit (z důvodu jejich vztahu pouze k Odpůrcí žalobě), nemá žádný význam se tímto tvrzením zabývat. Žalovaná č. 1 však má za to, že soud prvního stupně náhradu nákladů ve vztahu k oběma Žalobcům důsledně posoudil a správně rozdělil, a to i s ohledem na imanentní propojenost obou věcí (viz také kapitolu 4.2 výše).

5. VYJÁDŘENÍ K ODVOLÁNÍ KSZ

5.1 Obecně k odvolání KSZ

- [132] Žalovaná č. 1 vítá, že KSZ jakožto nezávislý pozorovatel dospělo k závěru, že Pohledávky Žalované č. 1 byly do insolvenčního řízení Žalobce b) přihlášeny po právu.

5.2 K vyjádření KSZ k procesnímu postupu soudu a dalším skutečnostem

- [133] Žalovaná č. 1 má za to, že na veškeré relevantní námitky již bylo reagováno výše. KSZ nadto tyto skutečnosti neuplatňuje jako samostatný odvolací důvod, pouze považovalo za nezbytné sdělit k procesnímu postupu soudu v průběhu řízení své stanovisko (viz odst. 3 odvolání KSZ).

5.3 K údajné částečné neúčinnosti SSN a SSCF

- [134] Pomine-li Žalovaná č. 1 pochybnosti o postavení KSZ ve vztahu k řízení o Odpůrcí žalobě a jeho procesním oprávněním navrhopat soudu vyslovení částečné neúčinnosti Smluv, pokud Žalobce a) nic takového nenavrhuje, lze uvést, že Žalovaná č. 1 nesdílí názor KSZ o možnosti prohlášení částečné neúčinnosti příslušných ustanovení SSN a SSCF, které se týkají subrogačního regresu Žalobce b) vůči primárním dlužníkům.
- [135] KSZ předně nesprávně charakterizuje předmětná ujednání, když uvádí, že se jedná o vyloučení regresních nároků. Jedná se totiž pouze o jejich omezení, a zejména u SSCF způsobem v principu stejným jako je obsažen například v § 1938 OZ, tedy nijak nekolidujícím s českým právem, natož s českým veřejným pořádkem (viz odst. [119] výše).
- [136] Limitace regresních práv ručitelů je přitom u emisí dluhopisů a syndikovaného úvěrového financování zcela standardní a běžná, neboť slouží k naplnění legitimních zájmů věřitelů – zajištění toho, že primární dlužníci i ručitelé musí nejprve uhradit veškeré pohledávky

(externích) financujících věřitelů a teprve poté mohou případně vypořádávat jakékoli nároky mezi sebou. Takové standardní smluvní ujednání naplňuje principy smluvní svobody a nijak nekoliduje s českým veřejným pořádkem (viz odst. [123] výše).

- [137] SSN a SSCF se navíc řídí newyorským, resp. anglickým právem, přičemž dle těchto právních řádů ani případné vyloučení regresních nároků (k němuž nedošlo) nezpůsobuje neplatnost daných smluv. To výslovně potvrzuje první odstavec na str. 10 NY stanoviska a odst. 79 písm. A bod xi. Anglického stanoviska. Ke stejnému závěru dospěl rovněž prvoinstanční soud.⁶⁵

6. ZÁVĚREČNÝ NÁVRH

- [138] S ohledem na výše uvedené proto Žalovaná č. 1 navrhuje, aby odvolací soud vydal následující

r o z s u d e k :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2019, č. j. 32 ICm 3260/2016-1280, se potvrzuje.**
- II. Žalobce a) je povinen zaplatit Žalované č. 1 náhradu nákladů odvolacího řízení ve vztahu k řízení o odpůřčí žalobě, a to k rukám právního zástupce Žalované č. 1 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žalobce b) je povinen zaplatit Žalované č. 1 náhradu nákladů odvolacího řízení ve vztahu k řízení o určení pravosti a výše pohledávek, a to k rukám právního zástupce Žalované č. 1 do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Citibank N.A., London Branch

⁶⁵ Viz odst. 38.9. a 40.15 Napadeného rozsudku.

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Vrchní soud v Olomouci

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 2332 / 2020 Ev. číslo: 45a9f9c6-d639-4af8-b223-1cb867455fd4
Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 775960581
Věc: Citibank_Vyjádření k odvolání

Odesílatel:

ID schránky: t26cvch Typ datové schránky: PFO
Osoba: Robert Klenka - Klenka Robert, Mgr., advokát Adresa: Klimentská 1207/10, 11000 Praha 1, CZ

Dodáno do DS dne: 21.04.2020 19:33:39 **Odesláno do DS dne:** 21.04.2020 19:33:39

Č.j. příjemce: 13 VSOL 133/2020, 32 ICm 3260/2016 Č.j. odesílatele:

Sp.zn. příjemce: 13 VSOL 133/2020, 32 ICm 3260/2016 Sp.zn. odesílatele:

Lhůta končí: K rukám: Ne

Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky: Podpis je platný

Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 3

Sériové číslo certifikátu: 5070fd Platnost: 30.10.2019 - 18.11.2020

Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK

Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 21.04.2020 19:33:39)

Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 21.04.2020 17:23:08

Datum a čas autom. ověření: 21.04.2020 19:36:26

Počet podaných příloh:1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		Citibank_Vyjádření k odvolání_200421_CF_.pdf										
Podpis je platný		CRL z 21.04.2020 14:28:10	Mgr. Robert Klenka / b0ff78 / 04.11.2019 - 03.11.2020	I.CA Qualified 2 CA/RSA 02/2016	A	A	N	*	-	A	-	-

Čas ověření příloh: 21.04.2020 19:36:26 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude

Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí

Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést

Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.